

Ν. ΣΟΥΣ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Δι' ἀποστολῆς ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουβέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτα-
τον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. (τέλος). — Φ. Σχιφκέρν:
ΟΘΕΛΛΟΣ ΙΑΘΕΙΣ, διήγημα, (τέλος). — Η ΦΗΓΟΣ διήγημα ἐκ τοῦ
γαλλικοῦ.

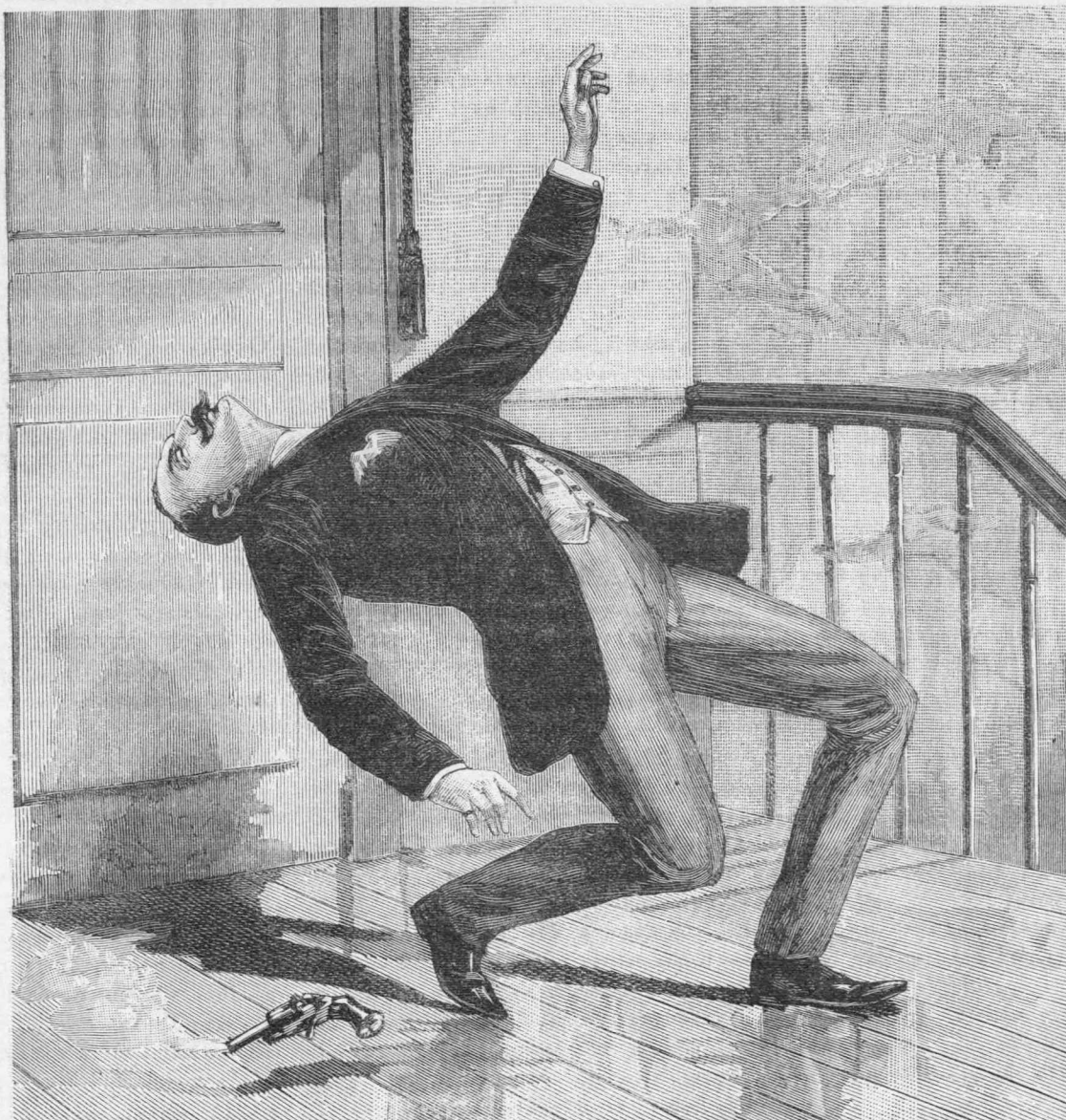
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

Ἐπισε πληγείσ εἰς τὸ στήθος ὑπὸ σφαίρας. (Σελ. 251).

Λήξαντος τὴν 31^η Ὀκτωβρίου τοῦ 5' ἔτους τῶν ἀ' Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὄσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^η παραελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Τέλος]

— Οὐδεὶς σὰς κατηγορεῖ. Ὅπως δὴ ποτε ἡ δεσποσύνη Τρελὰν ἀπέμεινε ἀνευ γονέων καὶ ἀπορος. Ἐν τούτοις ὁ πατήρ της ἦν, ἂν μὴ πλούσιος, τοῦλάχιστον εὐπορος. Εἶσθε φίλος του μέχρι τοῦ θανάτου του. Ἐχετε πληροφορίας νὰ δώσητε ἡμῖν περὶ τῆς περιουσίας ταύτης τῆς μετ' αὐτοῦ ἐξαφανισθείσης;

Ὁ Βλουῦνερ, δειλιάσας ἐν ἀρχῇ, ἠκροάσθη προσεκτικῶς καὶ βαθμηδὸν συνῆλθε.

— Ὅχι, εἶπεν ἀποφασιστικῶς. Ὁ Νοὲλ Τρελὰν δὲν μὲ ἐπεφόρτιζε διὰ τῶν ὑποθέσεών του.

— Ἐνθυμηθῆτε καλῶς, παρετήρησεν ὁ κύριος δὲ Βουζιέρ.

— ὦ! παρήλθε τόσος καιρὸς!

— Δὲν τῷ ὀφείλετε τίποτε ἀτομικῶς;

— Μοὶ εἶχε δανείσει ἐν ἀρχῇ τοῦ σταδίου μου ποσὰ τινα, ἀλλ' ἐξωφλήσαμεν. Ἀλλὰ, κύριε, μὲ ὑποβάλλετε εἰς ἀνάκρισιν. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ! Ἐχω τρία ἑκατομμύρια ἐντίμως κερδηθέντα.

— ὦ! ἐντίμως!

— Καὶ μοὶ ἀνήκουσι, προσέθηκεν ὁ Μωῦσῆς.

— Ἔστω. Καθήσατε.

Ὁ Βλουῦνερ ἀπέμαξε τὸ μέτωπον.

— Γνωρίζετε τὰ γραμμάτια ταῦτα; ἠρώτησεν ὁ εἰσαγγελεὺς.

Ὁ Βλουῦνερ ἠθέλησε νὰ λάβῃ αὐτὰ.

— Μὲ συγχωρεῖτε! τὰ βλέπετε καὶ μακρόθεν.

— Εἰς πόσον ἀνέρχονται τὰ γραμμάτια ταῦτα;

— Εἰς πεντήκοντα ἑξ χιλιάδας φράγκων.

— Μικροδουλειά. Θὰ ἐξωφλήθησαν. Ὑμεῖς, ὅστις εἶσθε δικαστικὸς, γνωρίζετε τὸν νόμον.

— Ναί, τὴν παραγραφὴν. Ἀλλ' εἶναι

ἀμφισβητήσιμος. Ἦττον ἐν τούτοις ἀμφισβητήσιμον εἶναι τὸ ποσὸν τῶν διακοσίων ἐβδομήκοντα χιλιάδων φράγκων, ἀτινα ἐλάβατε δι' ἐπιταγῆς ἐπὶ τραπεζιτῶν τῶν κυρίων Ρότσιλδ τὸν Αὐγούστον τοῦ 1870.

Ὁ Βλουῦνερ ἐγένετο πορφυροῦς καὶ βλασφημία διέφυγε τῶν χειλέων του.

— Ποῦ ἐξετρόπωςαν αὐτὰ τὰ παλαιόχαρτα, ἐγρύλλισε. Δὲν ἄφηναν αὐτὸ τὸ ζῶον εἰς τὴν τρύπαν του.

— Ἡ τύχη ἐν τούτοις ἄλλως ἠθέλησεν, ἀγαπητὴ κύριε.

— Ἔστω, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος. Κάμετε τὸν λογαριασμὸν σὰς.

— Εἶναι λεπτός. Μὰς ὀφείλετε καὶ τοὺς τόκους καὶ τὸ ἐν τοῖς γραμματίοις ποσόν. Πρὸς τούτοις θὰ πληρώσητε καὶ ἀποζημιώσιν, στρογγύλην, ἀκούετε, διὰ τὴν ἐν πενίᾳ διελοῦσαν νεότητά τῆς δεσποσύνης.

— Λέγετε ἀριθμούς!

— Πόσον ἐκτιμᾶτε τὰ πρὸς τὸν κόμητα δ' Ἀμβαρὲς δάνειά σας; ἠρώτησεν ὁ εἰσαγγελεὺς. Μικρὰ πράγματα βεβαίως, διότι ὁ κύριος κόμης εἶναι τελείως κατεστραμμένος. Λοιπὸν ἀγοράζω αὐτὰ τὰ δάνεια.

— Πόσον;

— Θὰ μὰς ἀποδώσητε τὴν πρᾶξιν τῆς πωλήσεως τοῦ μεγάρου ἀντὶ τετρακοσίων χιλιάδων φράγκων.

— Ἔστω.

— Θὰ μὰς δώσητε τελείαν ἐξώφλησιν δι' ὅσα σὰς ὀφείλει ὁ κύριος κόμης.

— Ζημιούμαι, εἶπεν ὁ Βλουῦνερ.

— Λοιπὸν συμφωνεῖτε; ἠρώτησεν ὁ κύριος δὲ Βουζιέρ.

— Γράψατε, ἀπήντησεν ὁ Μωῦσῆς.

Ὁ εἰσαγγελεὺς εἶχεν ἐτοιμοὺς δύο ἐξωφλήσεις, ὧν τὴν μὲν ἔδωκε τῇ Ζουάννᾳ, ἥτις ὑπέγραψεν αὐτήν.

— Τώρα δότε μοὶ τὰ ἔγγραφα μου, εἶπεν ὁ Βλουῦνερ.

— Σὰς εἶναι περιττὰ μετὰ τὴν ἐξώφλησιν.

— Ὅπως ἀγαπάτε.

— Ἦδη, κύριε, δύνασθε ν' ἀποσυρθῆτε.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ᾤδηγησε τὸν Ἰουδαῖον εἰς τὸν προθάλαμον.

Κατερχόμενος ὁ Βλουῦνερ συννητήθη εἰς τὴν κλίμακα μετὰ τοῦ Μαξίμου καὶ τοῦ δ' Ἀμβαρὲς.

— Σὰς παραχωρῶ τὴν θέσιν μου, εἶπεν αὐτοῖς.

Ὁ Μαξίμος εἰσελθὼν ἔτεινε τὴν χεῖρα τῇ Ζουάννᾳ, ἥτις ἔδωκεν αὐτῷ τὴν ἰδικήν της.

Εἰς τὸν κόμητα ἔδειξεν ἀπλὴν ἔδραν.

— Κύριε, εἶπεν αὐτῷ, ἠθέλησα νὰ σὰς ὀμιλήσω διὰ τελευταίαν φορὰν, παρηγοῖα τοῦ φίλου σας κυρίου δὲ Πρέλ, διὰ νὰ σὰς εἶπω ὅτι τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ ἐπανιδωθῶμεν. Ἡ κυρία δὲ Φοντερόζ καὶ ἐγὼ ἀνεδέχθημεν νὰ σὰς ἀποδώσωμεν τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ περιωπὴν σας. Ἡ κυρία δὲ Φοντερόζ δὲν θέλει νὰ διατελῇ εἰς τὴν διάκρισιν τῶν δανειστῶν ἐκεῖνος, ὅστις ἔφερε τὸν τίτλον τοῦ μνηστῆρος τῆς θυ-

γατρός της· ἐγὼ δὲ δὲν θέλω ὁ ἀνθρωπος, ὅστις ἦν συνδεδεμένος μετ' ἐμοῦ νὰ μὴ ἦναι ἐλεύθερος νὰ φέρῃ ἐντίμως τὸ ὄνομά του. Ἴδου λοιπὸν ἡ ἐξώφλησις τῶν χρεῶν σας καὶ τὸ μέγαρόν σας ἐλεύθερον. Ἡ μαρκησία θὰ ἐξαγοράσῃ τὰς γαίας σας, ὁ δὲ συμβολαιογράφος της θὰ σὰς μετρήσῃ τὸ ποσὸν τῶν ἐξακοσίων χιλιάδων φράγκων ὡς ὑπόλοιπον.

— Ζουάννα, ἀνέκραξεν ὁ κόμης, δὲν θέλω χρήματα...

Ἐκεῖνη ἐσταμάτησεν αὐτόν.

— Τὸ πᾶν τετέλεσται μεταξύ μας. Μὴ πειραθῆτε νὰ μὲ ἐπανιδεῖτε. Σὰς βλέπω διὰ τελευταίαν φορὰν. Χαίρετε.

Καὶ ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης, ἀφοῦ ἐκ νέου ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν μαρκήσιον δὲ Πρέλ, ὅστις ἔσφιγγεν αὐτὴν ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του.

ΚΘ'

Τὸ τέλος ἑνὸς παίκτου.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κόμητος καὶ τοῦ φίλου του, ἡ Ζουάννα μετέβη παρὰ τῷ χειρουργῷ, τῷ προϊσταμένῳ τοῦ Κλαυδίου.

Ὁ διαπρεπὴς ἰατρός ἐδέχθη μετὰ πολλῆς καλοκαγαθίας τὴν κρεολὴν, οὐδεμίαν ὁμῶς ἠδυνήθη νὰ παράσχη αὐτῷ παρηγορίαν περὶ τοῦ προστατευομένου του, ὃν ὑπερεπήνεσε.

— Τὸν εἶδατε; ἠρώτησεν ἑναγωνίως ἡ Ζουάννα.

— Μόλις ἦλθε διὰ νὰ μὲ ἀποχαιρετίσῃ.

Ἐκ τῆς κατοικίας του, κατὰ τὴν ὁδὸν Ὀτφέιλ διήλθεν ἀπλῶς, ἐκάνονισεν ὑποθέσεις του τινὰς καὶ δὲν ἀνεφάνη πλέον.

Ἡ νεανίς ἰκέτευσε τὸν κύριον δὲ Βουζιέρ, νὰ ζητήσῃ πληροφορίας.

Πᾶσα ὁμῶς προσπάθεια εἰς οὐδὲν ἀπέληξεν. Οὐδαμῶς εὐρέθη ὁ Κλαύδιος.

Μετὰ ἑξ μηνῶν τὸ ἔαρ ἤρχιζε.

Ἡ Ζουάννα κατῷκει εἰς Παρισίους, ἔνθα ἔμενε κεκλεισμένη εἰς τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Βερὺ μέγαρόν της, ὅπερ ἦν πρώτη ἰδιοκτησία τῶν Φοντερόζ.

Ὁ δ' Ἀμβαρὲς μετεχειρίσθη πάντα τὰ μέσα, ἵνα φθάσῃ μέχρι τῆς παλαιᾶς ἐρωμένης του.

Ἀποπεμφθεὶς ἔγραψε.

Αἱ ἐπιστολαὶ του τῷ ἐπιστρέφοντο πάντοτε ἐσφραγισμέναι.

Ὅπως τότε λησμονήσῃ τὴν Ζουάνναν ἤρξατο διάγων βίον ἠδονῶν καὶ ἐκλελυμένον.

Ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἀπώλεσε μέρος τοῦ σπουδαίου ποσοῦ, ὅπερ ὀφείλε τῇ γενναίῳ φροσύνῃ τῆς κυρίας δὲ Φοντερόζ καὶ τῆς Ζουάννας Τρελάν.

Ὁ τάλας, ὑπὸ τὸ κράτος σταθερᾶς ἰδέας δὲν ἔζη πλέον εἰμὴ διὰ τὸν ἔρωτα τῆς γυναικὸς ἐκεῖνης, ἥτις ἐξ ὀλοκλήρου εἶχε παραδοθῆ αὐτῷ καὶ ἦν ἔτρωσεν εἰς τὴν καρδίαν διὰ τῶν ψευδῶν καὶ τῶν προδοσιῶν του.

Ἦγανᾶκτει καθ' ἑαυτοῦ ὅτι παρεγνώ-

ρισε τοιοῦτον θησαυρὸν καὶ ἡμέραν τινά, ὠθούμενος ὑπὸ τῆς ἰδέας νὰ αὐτοκτονήσῃ μετέβη εἰς τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Βερὺ μέγαρον.

Κατὰ τύχην αἱ θύραι ἦσαν ἀνοικταὶ καὶ ὁ θυρωρὸς ἦν ἀπὴν.

Τὰ δωμάτια ἦσαν κενὰ ὑπηρετῶν.

Ὁ Ροζέ ἀνῆλθεν ἐν τῷ μεγάρῳ.

Βεβαίως ἡ ἰδιοκτητικὴ ἦν ἀποῦσα.

Ὁ κόμης δὲν συνήτησεν εἰμὴ ἀγνωστον θεραπευτὴν, ἥτις εἶπεν αὐτῷ ὅτι ἡ κυρία τῆς ἀπῆλθεν εἰς ταξειδιὸν πρὸς τὴν Σαβοτὰν ἢ τὴν Γενεύην.

Παρατηρῶν ἐπὶ τινος τραπέζης ὁ κόμης παρεῖδε λησμονηθέν τι χαρτίον.

Ἐπ' αὐτοῦ ἦν γεγραμμένη ἡ διεύθυνσις:

«Λεσποινὴς Τρελάν,

»Εἰς Θονόν,

»Ἄνω—Σαβοτὰ.»

Ἡ θεραπαινὶς παρέσχεν αὐτῷ πληροφορίας τινάς.

Ἡ κυρία ἀπῆλθεν ἐσπευσμένως μετὰ τῆς θαλαμηπόλου τῆς, μικρᾶς βρεττανῆς καλουμένης Νιότ.

Ἀπῆλθεν, ἀφοῦ ἔλαβεν εὐχάριστόν τινα εἶδησιν.

Ἴδου τί εἶχε συμβῆ:

Ὁ κύριος δὲ Βουζιέρ μετὰ πολλὰς προσπάθειάς οὐδὲν ἀνεκάλυψε περὶ τοῦ Κλαυδίου Κεραυνάδ.

Ἄλλ' ἡ τύχη ἐφάνη εὖνους.

Εἶχε χρηματικὴ ἀντεισαγγελεὺς εἰς Θονόν, ἔνθα εἶχε συνάψει φιλικὰς σχέσεις.

Εἰς τῶν ἀρχαίων φίλων του, γηραιὸς δικαστής, τῷ ἔγραψεν ὅτι ὑπέστη κινδυνώδη ἐγχείρησιν αἰσιῶς ἀπολήξασαν.

Τὴν ἰατρίαν του ὤφειλεν εἰς νεαρὸν δεξιότατον χειρουργόν, ἐγκατασταθέντα εἰς Θονόν πρὸ ἕξι μόλις μηνῶν.

Ὡνομάζετο ἰατρὸς Κλαύδιος, ὅ,τι δὲ κυρίως ἐχαρακτήριζεν αὐτὸν ἦν βαθεῖα μελαγχολία.

Ὁ εἰσαγγελεὺς βέβαιος ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ ζητουμένου ἔσπευσε νὰ μεταβιβάσῃ εἰς Βὰν τὴν εἶδησιν ταύτην εἰς τὴν κρεολήν.

Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἀναγνώσασα ἡ Ζουάννα ἀνεσκίρτησε καὶ ἐν τάχει ἀπῆλθε διὰ τῆς πρώτης ἀμαξοστοιχίας.

Τὴν ἐπιούσαν, φθάσα εἰς Θονόν, κατέλυσε εἰς τὸ καλλίτερον ξενοδοχεῖον τῆς πόλεως.

Μετὰ ἕξι ὥρας, ξένος διακεκριμένος, ἀλλὰ μὲ ἡλλοιωμένην φυσιογνωμίαν ἐκ τῶν ὀργίων, κατέλυσε εἰς τὸ αὐτὸ ξενοδοχεῖον.

Ἐλαβε πληροφορίας ὅτι ἡ γυνή, ἦν ἡ κολουθεὶ ἀφίκετο διὰ τῆς προηγηθείσης ἀμαξοστοιχίας.

Ἡ Ζουάννα μόλις φθάσα εἰς Θονόν ἐπληροφορήθη περὶ τοῦ ἰατροῦ, ὅστις ὅμως εὐρίσκετο κατὰ τύχην εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Τὴν ἐσπέραν ἐμήνυσε αὐτῷ προσποιουμένη τὴν ἀσθενή.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἀπεσταλμένος ἀπῆρχετο εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἰατροῦ ὁ κόμης ἐπαρουσιάσθη.

Ταῦτα βλέπουσα ἡ κρεολὴ ἐξεπλάγη.

— Σεῖς ἐδῶ; ἠρώτησε.

— Ναί, ἐγώ.

Ὁ δ' Ἀμβαρὲς ἦν κάτωχος.

— Ζουάννα, εἶπε, σοὶ ἐξωμολογήθην τὰ πάντα, ἀλλ' ὑπῆρξες ἀνοικτίμων. Γνωρίζω τί σέ φέρει ἐδῶ. Δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω τὴν σκέψιν ὅτι ἀγαπᾷς ἄλλον. Εἶναι ἀνώτερον τῶν δυνάμεών μου. Ἐροίφθην εἰς βίον παράφρονα καὶ τρικυμιώδη διὰ νὰ σέ λησμονήσω, πλὴν εἰς μάτην. Κατῆλθον μέχρι τῆς μέθης καὶ τῆς ἐσχάτης ἀσωτίας καὶ μόνον τὴν ἀηδίαν ἀπεκόμισα.

— Τί θέλετε λοιπὸν; ἠρώτησεν ἡ Ζουάννα.

Ἐκεῖνος ἐπλησίασε.

Μία τράπεζα μόνον ἐχώριζεν αὐτούς.

— Ἐὰ μάθης τί θέλω, εἶπεν. Ἦσο ἰδική μου καὶ διὰ τῶν ἀπολαύσεων, ὧν μοὶ ἀφῆκες τὴν ἀνάμνησιν, μὲ κατέστησες ἕξαλλον. Δὲν ἐπιδιώκω τὴν παρουσίαν σου· καταφρονῶ τὸν χρυσόν. Σέ, μόνον σέ, ρακένδυτον, ἀθλίαν καὶ ἀνευ λεπτοῦ, σέ ἐπιδιώκω. Ἀργὰ σέ ἠννόησα. Ἐὰ μὲ ἀποδιώξῃς, τὸ γνωρίζω, ἀλλὰ δὲν θὰ ὑποφέρω τὴν καταφρόνησίν σου.

— Τί θὰ πράξετε;

— Ἐὰ φονευσθῶ ἐδῶ, ἐνώπιόν σου· ἀλλὰ πρῶτον θὰ φονεύσω σέ.

— Εἶσθε παράφρων.

— Ναί, παράφρων ἐξ ἔρωτος καὶ ζηλοτυπίας!

Καὶ γονυπετήσας ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὴν χεῖρα τῆς νεαρᾶς γυναικός.

Ἐείνη ὠπισθοδρόμησε.

— Μὴ πλησιάζετε, εἶπε, σὲς τὸ ἀπαγορεύω.

— Ἄ! δὲν θέλεις νὰ μὲ ἀκούσης, ἀνέκραξεν ὁ κόμης. Τὰ πάντα λοιπὸν ἐλησμόνησες. Ἐκ τίνος μετάλλου εἶσαι κατεσκευασμένη; Ζουάννα, μὲ μίαν λέξιν σου δύνασαι νὰ καλλύνης τὴν ζωὴν μας! Σοὶ ὀμνύω ὅτι μόνον σέ εἶ ἀγαπῶ! θὰ ζῶ πρὸ τῶν ποδῶν σου ὡς μουσουλμάνος ἐνώπιον τζαμίου. Ἀκουσόν με! σέ ἐξορκίζω.

— Εἶναι πολὺ ἀργά.

— Ἄ! προτιμᾷς λοιπὸν τὸν υἱὸν τῶν δολοφόνων, τὸν ἀδελφὸν τῶν κακούργων! Τὸν κληρονόμον τῶν φονέων τοῦ πατρός του; Μὲ μισεῖς λοιπὸν;

— Τὸν ἀγαπῶ, ἀπήτησεν ἡ κρεολή.

Ὁ κόμης ἀνηγέρθη καὶ ἔσυρε πολύκροτον ἐκ τοῦ θυλακίου του.

— Εἶσαι καὶ σὺ μία Κεραυνάδ, ἀπόθανε ὅπως ἐκεῖνοι.

Ἡ Ζουάννα δὲν ἐκινήθη.

Ὁ δ' Ἀμβαρὲς ἐπυροβόλησεν.

Ἄλλὰ χεῖρ σιδηρὰ ἐπέπεσε ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ κόμητος καὶ ἡ σφαῖρα ἀπωλήσθη εἰς τὸ δάπεδον.

Ὁ Κλαύδιος εἶχε φθάσει ἐγκαίρως.

— Βλέπετε, κύριε, εἶπεν, ὅτι ἀλλαχοῦ εὐρίσκονται οἱ δολοφόνοι καὶ ὄχι εἰς τὴν οἰκογένειάν μου.

Καὶ βιαίως ἀπωθῶν τὸν κόμητα, ἀπέβαλεν αὐτὸν καὶ ἔρριψε τὸ πολύκροτον εἰς τοὺς πόδας του.

— Αὐτοκτονήσατε, εἶπεν, ἂν ἔχετε τὸ θάρρος.

Καὶ ἐπανεκλείσε τὴν θύραν.

Οἱ κάτοικοι τοῦ ξενοδοχείου ἔσπευσαν ἀκούσαντες τὸν πυροβολισμόν.

Δευτέρα ἐκπυροκρότησις ἠκούσθη καὶ ὁ δ' Ἀμβαρὲς ἔπεσε πληγεὶς εἰς τὸ στήθος ὑπὸ σφαῖρας.

Ἡ Ζουάννα ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Κλαυδίου.

— Σέ ἐζήτην, εἶπεν αὐτῷ, καὶ σέ ἐπανευρίσκω.

— Φεῦ! καὶ τὸ παρελθόν!

— Μὲ ἠγάπας ὅταν ἤμην ἀναξία σοῦ. Μὲ ἔσωσας δις. Καίρως εἶναι νὰ ἐκπληρώσω τὴν ὑπόσχεσίν μου! Ἐνθυμεῖσαι, Κλαύδιε, τοὺς λόγους μου: «Ὁπουδήποτε καὶ ἂν εὐρίσκωμαι, ὅ,τιδήποτε καὶ ἂν σοὶ συμβῆ, νεύσόν μοι καὶ θὰ ἔλθω». Σοὶ ὀφείλω τὴν ζωὴν! Σοὶ ἀνήκει, ἀγνώμων, καὶ μὲ ἀπέφευγες!

— Εἶσαι ἀγγελος, συγχώρησόν με.

Καὶ ἐγονυπέτησεν ἐνώπιόν της.

Ἄλλ' ἐκείνη τὸν ἀνήγειρεν, ἐκράτησεν αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας της, καὶ αἱ ψυχαὶ των συνηνώθησαν μὲ τὸ πρῶτον φίλημα,

Λ'

Μετὰ ἓν ἔτος.

Ὁ διερχόμενος ἐκ Βρεττανῆς δύναται νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἀρχαίαν ἔπαυλιν τοῦ Σαιν-Ζιλδὰς. Εἶναι σιωπηλὴ καὶ ἥρεμος ἀλλ' οὐχὶ ἀνευ κυρίων. Ἐὰ εὐρῆ ἐκεῖ τὸν Βινικ καὶ τὸν Ζεαννῖνον ἰσχυροτέρους ἢ ἄλλοτε. Ἡ θλίψις κατεβίβρωσεν αὐτούς. Παρηγοροῦνται ὅμως ἐκ τῶν μειδιαμάτων τῆς νέας αὐτῶν κυρίας.

Τὰ ἀνθη καὶ οἱ λειμώνες συντηροῦνται μετὰ προσοχῆς ὑπὸ τῶν παλαιῶν κηπουρῶν.

Πάντες οἱ ἀρχαῖοι θεράποντες διετήρησαν τὰς θέσεις των.

Ὁ Κλαύδιος Κεραυνάδ ἀνέλαβε τὸ ὄνομά του· εἶνε ἡ προσωποποιήσις τῆς Προνοίας καθ' ἅπασαν τὴν περιοχὴν.

Αὐτὸς καὶ ἡ Ζουάννα, ἡ σύζυγός του, πληροῦσι τοὺς πάντας εὐεργεσιῶν καὶ ἀγαθοεργιῶν, ἐξ ὧν λησμονοῦνται αἱ παρελθούσαι φρικαλεότητες.

Ἡ Ζουάννα καὶ ὁ Κλαύδιος λατρεύονται ὑπὸ πάντων.

Ἡ Νικόλ Ζακὸν διατηρεῖ πάντοτε τὸ πανδοχεῖόν της, βοηθοῦσα τὸν Κλαύδιον εἰς τὴν διανομὴν τῶν δωρεῶν.

Παρηγορεῖ αὐτὸν συχνάκις τεθλιμμένον ὄντα καὶ δικαιολογοῦσα τοὺς ἀδελφούς του ἐπαναλαμβάνει τὴν φράσιν τοῦ κυρίου δὲ Βουζιέρ, ὅστις εἶναι νῦν ἐκ τῶν καλλιτέρων φίλων τοῦ πύργου:

— Ἦσαν ἀνδρεῖοι! Ἄν εἶχομεν πολλούς, ὡς αὐτούς, δὲν θὰ ἐχάναμεν τὴν Ἀλσατίαν καὶ τὴν Λορραίνην!

Τὴν 10 παρελθόντος Ἰουνίου ἡ κυρία δὲ Φοντερόζ ἦν εἰς Σαιν-Ζιλδὰς, ἀπολαμβάνουσα πάσης περιποιήσεως καὶ σεβασμοῦ.

Ἡ ἀπώλεια τῆς θυγατρὸς της μετεμόρφωσεν αὐτήν.

Ὁ βράχος ἐτάκη ὡς ὁ κηρὸς ἐν τῇ ἐστία ἐκείνῃ τῆς ὀδύνης.

Αἱ περιποιήσεις καὶ αἱ θωπεῖαι τῆς Ζουάννας κρατοῦσιν αὐτὴν εἰς τὴν ζῶν.

Ἡ ἔπαυλις τοῦ Πενοῦ ἀνφοδομήθη, οἱ δὲ τάφοι τῶν φονέων καὶ τῆς νέας καὶ ἀγνῆς μάρτυρος κοσμοῦνται πάντοτε εὐλαβῶς ὑπὸ σφραγίδος ἀνθέων.

*Κ

ΤΒΔΟΞ

Φ. ΣΧΙΦΚΟΡΝ

ΟΘΕΛΛΟΣ ΙΑΘΕΙΣ

Διήγημα

[Τέλος]

Σύντομος συνεννόησις μεταξὺ τῶν γυναικῶν ἤρκεσεν ὅπως μοὶ παράσχωσί θέσιν ἀναπαυτικὴν πλησίον τῆς πυρᾶς, ὅθεν μεθ' ὅλης τῆς ἀναπαύσεώς μου ἠδυνάμην νὰ παρατηρῶ τὰ περίξ. Κατ' ἐγγώριον ἔθιμον, τὸ δωμάτιον ἦτο ἐκτάκτως καθαρὸν· οἱ τοῖχοι ἠσβεστωμένοι, τὸ πλίνθινον ἔδαφος σαρωμένον, τὰ χάλκινα ἐπὶ τῆς ἐστίας σκευὴ ἐξήστραπτον ὡς χρυσὸς καὶ τὰ ἀλιευτικὰ ἐργαλεῖα ἐπὶ τοῦ τοίχου σχεδὸν συμμετρικῶς τοποθετημένα.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν εὐμάρειαν καὶ τὸν κόσμον ὑπῆρχον, ἐκτός τῶν ἀπολύτων ἀναγκαίων, καὶ συνήθητιν εἰκονίσματα τῆς Παναγίας μετὰ λυχνίας καιούσης πρὸ αὐτῶν, ἀλλὰ βεβαίως καὶ ἐνταῦθα τόσον ὀλίγον, ὅσον καὶ ἐν πάσῃ ἄλλῃ οἰκίᾳ ἀλιέων· ἐν τούτοις, ἡ ἔλλειψις αὐτῆ ἐπληροῦτο ἐν τῷ οἴκῳ τῆς Ἀγγελικῆς, ἐφ' ὅσον αὐτῆ εὐρίσκετο αὐτόθι.

Καὶ οὐ μόνον ἡ καλλονὴ τῆς συνήγει εἰς τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἡ νεανικὴ καί, οὕτως εἰπεῖν, νεαρᾶς γυναικὸς χάρις, ἣτις ὑπῆρχεν εἰς τε τὰς κινήσεις τῆς καὶ εἰς τὴν γλυκειῶν καὶ ἀγνῆν τῶν θελκτικῶν χαρακτηρισμῶν τῆς ἔκφρασιν, καὶ παρρηθὺς μ' ἔκαμε νὰ κατανοήσω τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἀγρότου ποιητοῦ μου.

Ἦτο μαγευτικὸν νὰ βλέπη τις, ὅταν ἔπαιζεν ἡ Ἀγγελικὴ μετὰ τοῦ μικροῦ Μόνδου (συντομία τοῦ Ἐδμόνδου,) ὅπως βεβαίως ἐννοεῖται τὸ παιγνίδιον νεαρᾶς μητρός, καὶ ὁ ἀργυρόρηχος γέλωσ ἀμφοτέρων προσεῖλκυσε οὐ μόνον ἐμέ, ἀλλὰ καὶ τὴν σοβαρῶς ἔσωθεν ὄρωσαν γραῖαν, οὕτως ὥστε χαρὰ καὶ φαιδρότης ἐπλήρου ὄλον τὸ δωμάτιον. Βεβαίως δίκαιον εἶχον νὰ φθονῶσι τὸν Πιῶτην, ἂν καὶ αὐτὸς ἀκριβῶς ὁ φθονούμενος ἔρριπτε τὴν μόνην σκιάν εἰς τὴν ἡλιακὴν λαμπρότητα τοῦ μικροῦ οἰκίσκου.

Πολλάκις δ' εἶχον παρατηρήσῃ τὴν ἀνήσυχον προσοχὴν τῆς Ἀγγελικῆς, ὅταν μετὰ τῶν ἀντηχουσῶν τοῦ ἀνέμου συστροφῶν εἰσέδυνεν εἰς τὸ δωμάτιον κρότος βηματῶν, καὶ ὅτε τέλος ἔφθασεν ὁ σύζυγός τῆς, τότε ἐξέλιπον καὶ ἡ εὐθυμία καὶ ἡ φαιδρότης, καὶ ὁ μικρὸς οἰκίσκος ἐφάνη

ἀλφνης ξηρὸς καὶ μελαγχολικὸς ὡς φυλακὴ.

Μὲ τεθορυβημένον ὕφος, συμπεφυρμένην κόμην καὶ συρόμενον βῆμα, εἰσερχόμενος ἐχαίρεισε μηχανικῶς καὶ μόνον διὰ τῆς ἐρωτήσεώς μου ἂν συνέβη δυστύχημά τι, ἐφάνη λαβῶν συνειδήσιν τῶν περικυκλούτων αὐτόν.

— Δυστύχημα, ἀφεντικό;... ὦ! ὄχι! ἀπήντησεν ὡς εἰ σκεπτόμενος, πρῶτα συνέβαιναν τέτοια, ἀλλ' ἀφοῦ ἔνας κακοῦργος ἐμόλυνε τὴ θάλασσα, κένενας τίμιος ἄνθρωπος δὲν θέλει πλέον νὰ πνιγῇ. Ὅλοι, ὅλοι ἐπέστρεψαν στεγνοὶ—στεγνοὶ ἄν ῥέγγες ἔς τὸ βαρέλι, καὶ τῶρα γελοῦν καὶ χαίρονται, γιὰτὶ ξέρουν πῶς καλλίτερα εἶνε νὰ κάθεται κανεὶς μεσ' ἔς τὸ σπιτάκι τοῦ ἔς τὴ ζέστη, παρὰ ν' ἀναποδογυρίζεται μεσ' ἔς τὴ θάλασσα ἀπὸ ἓνα ἀδέξιο βαρκάρη!

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ὁ Πιῶτης ἐκάγχασε καὶ λαβῶν ἐπὶ τῶν γονάτων τὸ δειλὸν βρέφος ἀνεφώνησε:

— Τώρα θὰ παίξωμε καὶ λιγάκι, ἔ, Μόνδο; Χόπ! χόπ!

Τὸ ἐρωτηματικὸν βλέμμα μου συνήτησε τὴν Ἀγγελικὴν, ἣτις ἀπεκρίθη εἰς αὐτὸ διὰ κατηφοῦς κλίσεως τῆς κεφαλῆς, δεικνύουσα ἅμα τὸ παράθυρον, ὅπερ ἐπληττε σφοδρῶς ὁ ἄνεμος, ὡσεὶ ἤθελε νὰ εἴπῃ ὅτι τοῦ Πιῶτη ἡ κατάστασις εὐρίσκετο εἰς σχέσιν μετὰ τῆς ἔξωθι καταιγίδος.

Ὅντως, δὲν παρήλθε πολὺς χρόνος, καὶ οὗτος ἐκπληκτὸς ἔτεινε τὸ οὖς κατὰ τινὰ σφοδρῶτάτην τοῦ ἀνέμου στροφὴν καὶ εἶπεν ἀπῶθῶν κατὰ μέρος τὸ παιδίον, ὡς ὀμιλῶν μετὰ τινος ἀοράτου εἰς ἡμᾶς προσώπου:

— Καλὰ, καλὰ, ἀκούω, ἔξέρω πῶς κακοῦργος ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ κάθεται κοντὰ ἔς τὴ φωτιᾶ, καλὰ λοιπόν, ἔρχομαι! Ἐπειτα τί εἶνε μιὰ πληγὴ ἔς τὸ κεφάλι, ὅταν πληρωθῇ καλὰ; Πιὲ ἓνα ποτήρι κρασί νὰ γείνης ἄνδρας—χὰ χὰ!!

Καὶ ἀπῆλθε χωρὶς ν' ἀκούσῃ τὴν σπαρταζικάρδιον πρόσκλησιν τῆς νεαρᾶς γυναικός, ἣτις ἤθελε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ἀλλ' ἐκρατήθη ὑπὸ τῆς μητρός.

— Ἀφῆσέ τον, ἀφῆσέ τον! εἶπε, τὸ κρασί τοῦ κάνει καλὸ, καλλίτερα ἔχω νὰ τὸν βλέπω μεθυσμένον παρὰ ἔτσι δὲ κλαμμένο· κάνε τὸ σταυρό σου, παιδάκι μου, κάνε τὸ σταυρό σου· ἡ Παναγιὰ μὰς ἔστειλε τὴν δυστυχίαν, καὶ αὐτὴ μόνον μπορεῖ νὰ τὴν βγάλῃ πάλι ἀπὸ τὸ σπιτάκι μας.

Ἐν τῷ τόνῳ τῶν λόγων τούτων ὑπῆρχε οὐχὶ ἀκατάληπτος τις μομφή, ἣτις τόσον ζωηρῶς ἐπληξε καὶ τὴν νεαρὰν γυναῖκα, ὥστε αὐτὴ ὡς ἐκλυτος ἐγονυπέτησεν, ἐκτύπησε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ ἐξερράγη εἰς πικροὺς ὀλολυγμούς.

Ἡ μήτηρ τοῦ Πιῶτη—διότι αὐτὴ ἦτο ἡ γραῖα—ἐζήτησε προφανῶς νὰ ἐπιρρίψῃ τὸ σφάλμα τοῦ ὀξυθύμου νέου ἐπὶ τῆς νύμφης, ἣς ἡ συγκατάθεσις ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς πρότυπον ἐσφυρηλάτησε βεβαίως τὸν πρῶτον κρῖνον τῆς ὄλης ἀλύ-

σεως τῆς δυστυχίας· καὶ τίς θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ συνηγορήσῃ πρὸς τὴν μητρικὴν καρδίαν ἀπέναντι τοιοῦτου θρήνου;

Καὶ τὸ παιδίον κλαίον ἐκρυψε νῦν τὸ πρόσωπόν του ἐν τῷ κόλπῳ τῆς μητρός, ἐνῶ ἡ γραῖα τεθλιμμένη ἔπορευέτο εἰς τὴν πυρὰν ἵνα ἐτοιμάσῃ τὸ φαγητόν. Ἡ παρουσία δὲ ξένου εἰς τοιαύτας περιστάσεις παρεῖχε βεβαίως ἄχθος εἰς τοὺς θρηνοῦντας.

Ὅθεν κατέλιπον τὴν νῦν ἡσυχον οἰκίαν καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν κατοικίαν μου, ἐν τῷ μέσῳ τῆς καταιγίδος, τοσοῦτον ὁμῶς κατεχόμενος ὑπὸ τῶν ἐντυπώσεων τῶν τελευταίων ὥρων, ὥστε μόλις προσεῖχον πλέον εἰς τὴν μανίαν τοῦ καιροῦ. Ἡ τύχη τῶν ἀθῶων τούτων ἀνθρώπων, οἵτινες ὄντως ἦσαν γενναῖοι τὴν καρδίαν, καὶ ἐν τούτοις οὕτω δυστυχεῖς, ἔτι μᾶλλον με ἀπησχόλει, καθόσον πρὸς στιγμὴν οὐδεμίαν ἐλπίδα ὑπέφωσκε πρὸς εὐτυχὴ λύσιν.

Μόνον ὅταν, ἄυπνος ἐπὶ μακρὸν ὦν ἐν τῇ κλίνῃ μου, ἐπεσκόπισα ὀρίμως, ἀπαξ ἔτι, ὅ,τι εἶχον μάθῃ, ἐπίστευσα ὅτι ἀνεκάλυφα ἀμυδρὰν ἐλπίδα. Κατὰ τὰς δηλώσεις τοῦ Πιῶτη δὲν εἶχε περιέλθῃ εἰς αὐτὸν βεβαία τις ἀγγελία θανάτου. Ἡ δ' ὑπόθεσις τοῦ ὅτι ὁ ζωγράφος εἶχεν ἀποθάνῃ, ἐστηρίζετο πρὸς τὸ παρὸν μόνον ἐπὶ τῆς πεποιθήσεως ὅτι ἡ δωρεὰ ἀντικειμένου οὕτω πολυτίμου, ὅσον ἦτο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἡ εἰκὼν τῆς Παναγίας, μόνον διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἰδιοκτήτου ἠδύνατο νὰ ἐξηγηθῇ.

Νὰ βεβαιωθῆσι δὲ περὶ τούτου ἦτο πάντῃ δύσκολον, καθόσον ὁ ζωγράφος ἦτο γνωστὸς εἰς τὸ νεαρὸν ζεῦγος μόνον ὡς κύριος Ἐδμόνδος, καὶ ἐν τῇ ἐπιστολῇ του τοῦτο μόνον τὸ ὄνομα εἶχεν ὑπογράψῃ, ἀνευ ἄλλης τινὸς διευθύνσεως· ἐν τοσοῦτῳ δὲν ἀφῆκα νὰ μοὶ διαφύγῃ ἡ υποψώκουσα ἐλπίς, ἀλλ' ἐπορεύθη ἤδη τὴν ἐπομένην πρωΐαν εἰς τὴν μικρὰν ἐκκλησίαν, ἣς ὁ σηκὸς περιεῖχε, κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Πιῶτη, τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας. Αὐτὴ ἦτο ἐξόχως ἐπεξεργασμένη, ἀλλ' ὁμως εἰς ἐμὲ ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν μᾶλλον ἔργου πρωτοπείρου ἢ τελείου ἀριστουργήματος. Τὸ κύριον ὁμως ἦτο ὅτι ἡ ὑπόθεσις μου ἐπεβεβαιούτο, καθόσον, μετ' ἀκριβῆ καὶ μακρὰν ἐξέτασιν, ἠδυνήθη νὰ διακρίνω, μετὰ προσεγγιζούσης πιθανότητος, τὸ ὄνομα Ἐδμόνδος Βάλτερ, κεκρυμμένον ἐν τοῖς ἐζωγραφημένοις ἀραβουργήμασι τάπητος, παρὰ τοὺς πόδας τῆς Παναγίας.

Διὰ τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης, καὶ τῆς βοηθείας λεξικοῦ τῶν καλλιτεχνῶν, παρὰ βιβλιοπώλου ληφθέντος, ἀπετάθη νῦν πλέον κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν ζωγράφον, οὕτως ὡς τόπος διαμονῆς ἐσημειούτο τὸ Σλεσβίγον, ἀλλ' ἀπέκρυφα ἀπὸ τῶν φίλων μου τὴν ἀπόπειραν ταύτην, ἵνα μὴ διεγείρω προῶρις ἐλπίδας διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὁποίων οὐδὲν ἄλλο στήριγμα εἶχον εἰμὴ τὴν γνωστὴν μοὶ ἀστάθειαν καὶ ἐλαφρότητα τῆς φύσεως τῶν καλλιτεχνῶν.

Χωρὶς νὰ προδώσω τὸ λυπηρὸν μυστι-

κόν τοῦ Πιώτη, ἐζήτησα παρὰ τοῦ ἀγνώστου μοι συμπατριώτου νὰ δώσῃ μόνον σημεῖα ζωῆς, ἵνα ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς ψυχῆς ἐνὸς ἀγαθοῦ ἀνθρώπου τὸν ἔλεγχον, ὅτι ἡ ἀδεξιότης ἢ ἀπροσεξία αὐτοῦ ἐπροξένησε τὸν θάνατον εἰς τὸν εὐεργέτην του, ἀπέστειλον τὴν ἐπιστολὴν μετ' αἰτήσεως πρὸς τὴν ἀρμοδιὰν ἀρχὴν καὶ περιέμενον πλέον τὸ ἀποτέλεσμα μετ' εὐνοήτου προσδοκίας.

Καίτοι μυριάκις ἔλεγον κατ' ἑμαυτόν, ὅτι εὐλογώτερον ἦτο ν' ἀναμένω ἐπιβεβαίωσιν τοῦ θανάτου του, ἐν τούτοις, στηριζόμενος ἐπὶ τῆς γερμανικῆς ἐπιμονῆς τοῦ συμπατριώτου, προσεδόκων μετὰ πλείονος ἀνυπομονησίας, καθ' ὅσον καὶ ἡ Ἀγγελικὴ, κατὰ τινα ἐπίσκεψιν, ἀνεκίονωσέ μοι ὅτι ἡ κατάστασις τοῦ συζύγου της ἐδεινοῦτο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν.

Ἡ «θυμωμένη Παναγία» ἐπαρουσιάζετο καθ' ὕπνον καὶ καθ' ἦπαρ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἐν τῇ παιδικῇ πίστει τοῦ ρωμαϊκοῦ λαοῦ αὐξηθέντος, βάσανος, τοσοῦτον ὀλεθριώτερον ἐπιδρῶσα, καθόσον ὁ ἀνὴρ ἐν τῷ ἐπαγγέλματί του, τῷ πλήρει κινδύνων καὶ ἐνίοτε μάλιστα ὄλην τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἀπαιτοῦντι, ὧφειλεν ἀνευ ὠφελείας καὶ μόνος νὰ διέρχεται ὀλοκλήρους ἡμέρας ἐν ἀνοικτῷ πελάγει. Ἐν τῇ διηνεκεῖ δὲ σιγῇ τῆς τοιαύτης ἀπομονώσεως ἤκουε καθ' ἑκάστην ὥραν τὴν ἐν τῷ στήθει του φωνήν, ἣτις ἀδιαλείπτως τῷ ἐψιθύριζεν :

— Ἄτιμε, ἐκπλυνον τὸ ἀμάρτημά σου, πρὶν ἐπιπέσῃ ἐπὶ σὲ καὶ τοὺς ἰδικούς σου ἢ ὄργῃ τοῦ Θεοῦ.

Τρεῖς ἐβδομάδες εἶχον παρέλθῃ, ὅτε τέλος ὁ τοσοῦτον ποθητὸς ταχυδρόμος εἰσηλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ μοι ἐνεχείρισεν ἐπιστολὴν ἐξ Ἀμβούργου. Μετὰ σπουδῆς ἠνέφξα ταύτην καὶ ἔριψα τὸ βλέμμα εἰς τὴν ὑπογραφήν, ἔνθα ἦτο γεγραμμένον διὰ καθαρῶν καὶ εὐκρινῶν χαρακτῆρων τὸ ὄνομα «Ἐδμόνδος Βάλτερ»!

Ἀνέπνευσα ὡς ἀπὸ ἐφιάλτου ἀπαλλαγείς· ζῆ ὁ ἐλαφρόνους, ὁ κακοήθης, εἶπον καὶ ἀνέγνων νῦν παρηγορημένος τὰς τέσσαρας πυκνῶς γεγραμμένας σελίδας. Ἀλλὰ παρευθὺς ἐζήτησα συγγνώμην παρὰ τοῦ ἀνθρώπου· βραβεῖαν ὄντως καὶ ἐπικίνδυνον ἀσθένειαν εἶχε κατορθώσῃ νὰ διαφύγῃ καὶ ὧφειλε τὴν διάσωσίν του εἰς τὰς συντόνους φροντίδας κυρίας τινός, θυγατρὸς ἐνὸς Γερμανο-Ἀμερικανοῦ, ἣν εἶχε γνωρίσῃ κατὰ τὸ ταξείδιον, καὶ μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἀναρρώσεώς του ἀπήγετο ὡς σύζυγος τῆς ὡραίας Σαμαρίτιδος ἀναμέσον τοῦ Ὁκεανοῦ εἰς τὴν πατρίδα αὐτῆς πρὸς τελειότεραν θεραπείαν αὐτοῦ.

Ἀπέναντι τοιούτων πραγμάτων ἡ ἐξάλειψις τῶν προτέρων συμβάντων ἐκ τῆς μνήμης τοῦ καλλιτέχου ἦτο τοσοῦτον φυσικὴ, καθόσον καὶ ἡ ἀνάμνησις τῆς εἰκόνης τῆς Παναγίας, ὡς οὗτος προσέθετεν εἰς τὰς διακοινώσεις ταύτας, οὐδαμῶς ἱκανοποιεῖ τὸν ποιητὴν της ἐν τῇ νῦν καλλιτεχνικῇ αὐτοῦ θέσει.

Ἡ μετ' εὐγενεστάτου δὲ τρόπου γε-

γραμμένη ἐπιστολὴ του κατέληγε μετὰ τοὺς φιλικούς ἀσπασμούς πρὸς τὸ ζεῦγος Πιῶτη καὶ μετὰ τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι τὴν εὐτυχίαν, ἣς ἀπολαύει μετὰ τῆς νεαρᾶς συζύγου του, ἀναμφιβόλως ἤθελεν ἀγοράσῃ ἀνθ' ἐνὸς νέου, ναυαγίου, ὡς τὸ ἐπὶ τοῦ Ἀδρίου.

Χωρὶς οὐδὲ στιγμήν νὰ περιμείνω, ἔδραμον μετὰ τὴν ἐπιστολὴν ἐν τῷ θυλακίῳ κάτω εἰς τὴν παραλίαν, ἔνθα, ὡς ἐγνώριζον, ἤθελον εὐρῆ ἀφεύκτως τὸν Πιῶτην. Ἡ λέμβος του εἶχεν ὑποστῆ μικρὰν βλάβην κατὰ τὴν νυκτερινὴν τρικυμίαν καὶ ἀνελευθεῖσα ἐξηραίνετο ὅπως ἐπιδιορθωθῆ· ἐν τούτοις ὁ κητῶρ δὲν ἐφρόντιζε καὶ πολὺ περὶ αὐτοῦ, ἀλλ' ἔκειτο ἀπὸ πρωίας μέχρι ἐσπέρας εἰς βαθεῖαν μελαγχολίαν παραδεδομένος, μόνις λαμβάνων τὴν ἀπολύτως ἀναγκαίαν τροφήν καὶ εἰς πάντα λόγον ἀπαντῶν δι' ἐνὸς ναι ἢ ὄχι καὶ δι' ἐκείνου τοῦ ὀλίγον ἐνθαρρυντικοῦ μειδιάματος, τοῦ περιβάλλοντος τὰ χεῖλη τῶν παραφρόνων.

Οὕτως εὔρον αὐτὸν καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἐξηπλωμένον ἐπὶ τῆς ἀπαλῆς χλόης μετὰ τὸ πρόσωπον, τὸ στήθος καὶ τοὺς βραχίονας χρωματιζόμενα ὑπὸ τοῦ δύνοντος ἡλίου ὡς διὰ χρώματος ὀρειχάλκου· κατ' ἐπιφάνειαν ὡραία ἀθῶα μορφή τοῦ παραθαλασίου εἰδυλλίου, ἣτις ἀνεξίτηλος ἐνετυπώθη ἐν τῷ νῷ μου.

Ἡ Ἀγγελικὴ, ὑπὸ βαρεῖας μερίμνης περὶ τοῦ συζύγου ὄθουμένη, εἶχε κατέλθει καὶ θέσει τὸν μικρὸν Ἐδμόνδον ἐπὶ τῆς ράχους τοῦ πατρὸς, ὅπως ἀποσπάρσῃ τοῦτον ἐκ τῆς πνευματικῆς του ἀφαιρέσεως. Αἱ παιδραὶ κραυγαὶ τῆς μικρᾶς βοστρυχάδου κεφαλῆς ἀνεμιγνύοντο μετὰ τῶν εὐθύμων φωνῶν τῶν πέραν λουομένων παιδιῶν, ὡς καὶ μετὰ τοῦ χαρίεντος γέλωτος τῶν παιζόντων τὴν σφαῖραν, ἀπετέλουν δ' ἀρμονίαν μαγευτικὴν, χωρὶς ἐν τούτοις μηδ' ἐπὶ στιγμήν νὰ ἐξαγάγῃ τὸν ἀφρον ἀνδρα ἐκ τοῦ ρεμβασμοῦ του. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Ἀγγελικῆς, ἣτις μετὰ χαρᾶς παρετήρει τὰς θελητικὰς κινήσεις τοῦ παίζοντος μικροῦ, ἐπληροῦντο δακρῶν· αὕτη ἦτο ἡ τελευταία της ἀπόπειρα· ἂν τοῦ Μόνδου ὁ γέλως οὐδὲν ἠδύνατο τότε, κατὰ τὴν γνώμην της, οὐδὲν πλέον μέσον θεραπείας ὑπῆρχε διὰ τὸν ἀσθενῆ.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἡ σκηνὴ μετεβάλλετο. Εἰς τὴν φρικώδη κραυγὴν: «Ἐνα σκυλόψαρο, ἕνα σκυλόψαρο», τὴν ὑπό τινος τῶν λουομένων παιδιῶν ἐκβληθεῖσαν, ἐπηκολούθησεν ὑπόκωφος θόρυβος ἐν τοῖς κύμασι καὶ κραυγὴ ὅταν μητρικὴ μόνον ἀγωνία δύναται νὰ ἐκβάλῃ ἐκ τοῦ ἀνθρωπίνου λάρυγγος. Μικρὸν κοράσιον, παῖζον ἐπὶ στενῆς γλώσσης γῆς, ἐτρόμαξεν ἐκ τῆς κραυγῆς, κατέπεσον εἰς τὴν θάλασσαν καὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς μητρὸς του ἐξηφανίσθη ἐντὸς τῶν συγκρουομένων κυμάτων.

Ἐκπληξίς βαθεῖα ἀνέστειλε πρὸς στιγμήν πᾶσαν ἐνέργειαν. Ἡ ἐμφάνησις τοῦ ἐπικινδύνου θαλασίου τέρατος εἰς τὰ ὕδατα ἐκεῖνα εἶνε τοσοῦτον σπανία καὶ διὰ τοῦτο ἔτι μᾶλλον φοβερά.

Ὅ,τι ὅμως δὲν ἐπετύγχανεν ὁ μικρὸς Μόνδος, τοῦτο κατάρθωσεν ἡ ἀγωνιώδης κραυγὴ μιᾶς μητρὸς. Ὁ Πιῶτης ἐστράφη ὡς ἠλεκτρισθεὶς πρὸς τὸ μέρος τῆς δυστυχίας καί, ἀπ' οὗ ἐθεώρησε διὰ τοῦ ὄξυδερκοῦς ναυτικοῦ ὀφθαλμοῦ του τὴν κατάστασιν τοῦ πράγματος, ὤρμησεν ὡς ταχὺ βέλος τόξου, ἵνα μετ' ὀλίγα δευτερόλεπτα ἀπὸ τῆς πτώσεως τῆς κόρης ἐξαφανισθῇ καὶ αὐτὸς εἰς τὰ κύματα.

Ὁ βραχὺς χρόνος, ὁ μεταξὺ τῆς ἀναδύσεως αὐτοῦ, ἐφαίνετο ὡς αἰὼν· ἐν τούτοις ἀνέδυσεν ὑπὸ μυρίων εὐφροσύνων κραυγῶν χαιρετιζόμενος, διότι ἡ ἀγκάλῃ του περιέβαλλε τὸ σωθὲν παιδίον.

Τὴν ἐπακολούθησασαν διάχυσιν μητρικῆς χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης ἤκουσα μετὰ τὰ ὅσα βεθυμένα, οὕτω διατόρως ἐφώνει αὕτη ὄλη μου ἐν τούτοις ἡ προσοχὴ διηυθύνετο ἐπὶ τοῦ Πιῶτη, ὅστις ἅμα ἀναβάς ἐπὶ τῆς ἀκτῆς παρεῖχε μεγαλοπρεπὲς παράστημα μετὰ τὴν ἐλαφρὰν καὶ καλῶς ἀρμόζουσαν τῷ μῦθει σώματί του ἐνδυμασίαν. Ὅχι, δὲν ἦτο πλέον ὁ αὐτὸς ἀνθρώπος ὁ πρό τινων ἔτι λεπτῶν περὶ ἑαυτοῦ καὶ τοῦ Θεοῦ ἀπελπιζόμενος! Εὐθυτενῆς ἐβάδιζεν ἐπὶ τῆς ἀμμόδους ἀκτῆς, ἐκτείνων τὸ εὐρὺ καὶ μέλαν στήθος του, ὡσεὶ πρώτην φορὰν σήμερον ἀνέπνεε τὸν τερπνὸν τῆς οὐρανοῦ χῶρας ἀέρα, μετ' ἀκτινοβόλων ὀφθαλμῶν ὄρων περὶ ἑαυτόν, ὡσεὶ πρώτην φορὰν σήμερον ἔβλεπε τὰς λαμπρὰς τοποθεσίας τῆς εὐλογημένης ταύτης παραλίας!

Καὶ νῦν συνήντησε τὸ βλέμμα του τὸ μαγευτικώτατον καὶ λαμπρότατον ὄν τοῦ νεοκατακτηθέντος τούτου κόσμου, τὴν Ἀγγελικὴν, ἣτις μετὰ τὸν Μόνδον ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀφρονος, τρέμουσα ἐκ συγκινήσεως, ἀγωνίας καὶ χαρᾶς, ἔσπευσεν εἰς συνάντησίν του. Ἀλλὰ τότε ἐξέπνευσε καὶ ὁ λόγος ἐπὶ τῶν χειλέων του· ἡ ἐντὸς του καταιγίς, ἡ ἐπὶ πολὺ παραγκωνιζομένη συζυγικὴ ἀγάπη, ἐζήτησε καὶ εὗρεν ἄλλην ἔκφρασιν, ἣς ἡ χρῆσις βεβαίως δὲν ἐπιτρέπεται παντὶ θνητῷ. Ὁ ἰσχυρὸς ἀνὴρ ἀνήγειρε διὰ τῶν σιδηρῶν βραχιόνων του τὴν γυναῖκα καὶ τὸ παιδίον ὡς ἐν θριάμβῳ καὶ ταχὺς ἐκίνησε μετὰ τοῦ πολυτίμου θησαυροῦ, ἐν ᾧ προσείλκεν ἐφ' ἑαυτοῦ τὰ βλέμματα τοῦ περιέργου κόσμου.

Δὲν ἠθέλησα νὰ διαταράξω τὸν Πιῶτην ἐν τῇ ἀνευρεθείσῃ εὐτυχίᾳ του καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἐζήτησα ἀργὰ καὶ μόνις περὶ τὴν ἐσπέραν. Ὅταν ἀφίχθην εἰς τὸν ἀλιευτικὸν οἰκίσκον ἐζωγραφίζετο ἔτι ἐπὶ τῶν χαρακτῆρων τοῦ Πιῶτη ἀντανάκλασις χαρᾶς διὰ τὴν ἐπιτευχθεῖσαν διάσωσιν, ὡς «σημεῖον χάριτος τῆς ἐξευμενισθείσης Παναγίας»· ἀλλ' ἡ μελαγχολικὴ συστολὴ τοῦ στόματος προῦδιδεν ἀρκούντως ὅτι ἡ συνείδησις βαρῶς ἐγκλήματος δὲν εἶχεν ἐντελῶς ἐξαφανισθῇ.

Διὰ τοῦτο, ἐν ᾧ διεκοινούν αὐτῷ τὴν ἐπιστολὴν διὰ τοῦ ἐμφαντικώτερου τρόπου, δὲν ἤμην ἴσως βέβαιος ἂν αὕτη ἤθελε κατορθώσῃ νὰ διασκεδάσῃ τὴν ἀμφιβολίαν ταύτην. Μὲ συνδεδεμένας τὰς χεῖρας ἡ Ἀγγελικὴ καὶ μετ' ἀναπνοῆς βα-

ρείας, ἀντηχούσης ὡς στεναγμός, ὁ Πιῶτης, ἤκουον τὴν χαρμόσυνον ἀγγελίαν· καὶ ὁ μὲν ἔσφιγξε τὴν χεῖρά μου ἰσχυρώτατα, ἡ δὲ νεαρά γυνὴ ἐν τῇ ἐγκαρδίῳ τῆς χαρᾶ προσέφερε μοι εἰς ἀσπασμὸν τὰ δροσερά της χεῖλη. Τὸ βλέμμα μου συνήνησε τὸν Πιῶτην, ἀλλ' οὗτος ἐθεώρει μειδιῶν ὡς ἀνθρωπος πανευδαίμων, ἐκ νόσου ἰαθείς.

Ἐσπέρας ἔτι τινὰς διήλθον ὑπὸ τὴν στέγην του, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ καταγιγίς καὶ ἡ βροχὴ καθίστων ἀδύνατον τὴν ἐν ὑπαίθρῳ διαμονὴν καὶ ἡ τῶν στοιχείων ἐξέγερσις ἐπηύξανε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἡσυχου εἰρήνης οἰκογενειακῆς ἐστίας, ἀπέναντι τῆς θέας πλήρους ἀνθρωπίνης εὐτυχίας.

Πλήρης ἀνθρωπίνη εὐτυχία; Ναί, ὑπάρχει τοιαύτη, ὅσον καὶ ἂν ἀντιλέγωσιν οἱ δυσοίωνοι, ἐν μεγάροις καὶ καλύβαις. Καὶ οὐδενὶ τούτων ἤθελον ἐπιτρέψῃ ν' ἀμφιβάλῃ περὶ ταύτης, ἀπέναντι τοῦ διττῶς ἰαθέντος Ὁθέλλου μου.

Καὶ αὐτὴ μάλιστα ἀναμιμνήσκει μοι πάντοτε τὴν ἀκμαίαν καὶ ἡλιοκαῆ αὐτοῦ μορφὴν, ἀναμέσον τοῦ πυκνοῦ καὶ ἡρέμου κόλπου, ὅταν ἡ θνήσκουσα φύσις καταπληροῖ τὴν καρδίαν μου δι' ἀπεισιῶν προαισθήσεων, αὐτὴ μοι ἐπαναφέρει ἐντὸς τοῦ δωματίου μου τὸν θερινὸν ἥλιον καὶ τὸν ἑαρινὸν ἀέρα, ὅταν οἱ κορακίαι ἀγγέλουσι τοῦ χειμῶνος τὴν ἀφιξίν καὶ ἡ καταγιγίς ἐκσπενδονίζει ἐπὶ τοῦ παραθύρου μου μεμαραμμένα φύλλα.

Π. Δ. ΤΣΙΤΣΕΚΛΗΣ

ΤΕΛΟΣ

Η ΦΗΓΟΣ

Λήγημα

Ὁ γέρω Μανῶλης εἶνε ἀνθρωπος, ὅστις πάντοτε ἀκούεται ὅ,τι καὶ ἂν λέγῃ. Εἶνε ἀνθρωπος, ὅστις πολλὰ εἶδε καὶ πολλὰ ἤκουσεν.

Ἡμέραν τινὰ, ἐπωφεληθέντες τῆς ἐορτῆς, παρηκολουθήσαμεν αὐτὸν ἐξερχόμενον εἰς τὸν συνήθη του μακρυνὸν περίπατον, ἐσπεύσαμεν τὸ βῆμα καὶ προφθάσαντες τὸν ἐχαιρετίσαμεν. Ὡ, εἶνε λίαν εὐπροσῆγορος ὁ γέρω Μανῶλης· τὸν ἐρωτήσαμεν ἂν ἔχη ἐργασίαν, ἐκεῖνος δὲ μᾶς εἶπεν, ὅτι κάμνει τὸν τακτικὸν του περίπατον.

Τότε τὸν παρεκάλεσαμεν νὰ δεχθῇ τὸν καφέ, τὸν ὁποῖον ἐπεθυμοῦμεν νὰ τῷ προσενέγκωμεν. Ἐδέχθη ὁ γέρω Μανῶλης καὶ μᾶς ἠκολούθησεν εἰς τὴν καφενεῖον, ἐκεῖ που ἴδρυμένον ἔζω τοῦ χωρίου.

— Τί τὰ θέλετε, ἔχωμεν μεγάλην ἐπιθυμίαν, τῷ εἰπωμεν, ἀμὰ ἐκαθήσαμεν παρ' αὐτόν, νὰ ἀκούσωμεν κἀνένα ἀπὸ τὰ ἀληθινὰ σου παραμύθια. Τὰ λέγεις με πολλὴν νοστιμάδα· εἶνε δυνατόν, μπάμπια Μανῶλη, νὰ μᾶς κάμῃς αὐτὴν τὴν χάριν;

— Εὐχαρίστως, παιδιά μου, μᾶς εἶπε, καὶ τώρα ἴσρα-ἴσρα ποῦ εἶδα ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ χονδρόξυλο ποῦ βλέπετε μεσ' ἔς τὴ γῆ

χωμένο, θυμήθηκα ἓνα καλὸ παραμῦθι, ἀλλὰ μετ' ἐτὴ συμφωνίᾳ νὰ πιοῦμε καὶ ἄλλο κρασάκι.

Ὁ γέρω Μανῶλης τὸ ἡγάπα ὀλίγον τι, ἡμεῖς δὲ εὐχαρίστως ἐδέχθημεν νὰ τῷ προμηθεύσωμεν ὅ,τι ἀπῆται.

— Τώρα, ἀμέσως, εἶπεν ὁ μὲθ' οὐ συνεβαδιζόμεν, καὶ σὲ εὐχαριστοῦμε μάλιστα, μπάμπια Μανῶλη, ποῦ θὰ μᾶς διασκεδάσῃς.

Ὁ γέρω Μανῶλης ἐκάθησεν ἐπὶ τῶν χόρτων, ὡς συνήθιζεν, ἡμεῖς δὲ, ἀκολουθοῦντες τῷ παραδείγματι ἐκείνου, ἀπαθήσαμεν τὰ προσενεχθέντα ὑπὸ τοῦ ὑπηρετοῦ σκαμνία καὶ ἐκαθίσασμεν ὡς αὐτός. Ἦρχισε δὲ οὕτω:

— Ποῖος δὲν ἐγνώριζε τὴν γηραιὴν φηγόν, ἥτις ἡγείρετο ἐν μέσῳ τῆς ὁδοῦ, εἰς ἀπόστασιν βολῆς πυροβόλου ἀπὸ τοῦ χωρίου, δικαίως ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν παρομοιάσῃ πρὸς ἓνα τῶν τῆς ἀρχαιότητος Θεῶν, τῶν καθιερωμένων εἰς φύλαξιν τῶν ὁρίων. Αὕτη νῦχτο τῷ ἐρχομένῳ ξένῳ, τὸ καλῶς ὠρίσες, αὕτη ὁμοίως ἀπέτεινε τελευταία τὸν χαιρετισμὸν πρὸς τὸν εἰς ὁδοπορίαν ἐκκινουῦντα χωρικόν.

Τίς δὲν τὴν ἡγάπα; Τὰ παιδιά καθ' ἐκάστην ἐσπέραν ἐξερχόμενα τοῦ σχολείου τῶν ἐσπευδὸν νὰ παίζωσι περὶ τὸν γηραιὸν κορμόν της. Ὅτε δὲ ἤρχετο ἡ πανήγυρις τοῦ χωρίου, ὅλα τὰ παληκάρια ἐχόρευον ὑπὸ τὴν σκιάν, οἱ δὲ κατακόποι γέροντες ἀνεπαύοντο ἐπὶ τῶν κεκυρτωμένων ριζῶν της. Ἀλλὰ δὲν ἦτο ἀπλοῦν τι δένδρον διὰ τὸ χωρίον ἦτο ἡ Φηγός. Συμμετείχε τοῦ κοινοῦ βίου καὶ ὅπως δὲν δύναται τις νὰ ἐνοήσῃ ἐκκλησίαν ἀνευ κωδωνοστασίου, οὕτω καὶ τὸ χωρίον ἀνευ αὐτῆς. Πολλοὶ ἀπέδιδον εἰς αὐτὴν εὐεργετικὴν δύναμιν· ἡ καταγιγίς, χάρις αὐτῇ, δὲν προσέβαλε τοὺς ἀπερίττους οἰκίσκους, ὁ δὲ σύμπυκνος θόλος της δὲν ἀφινε τὸν κακὸν ἀέρα νὰ φέρῃ τὸν πυρετὸν εἰς τὸ χωρίον.

Ἐγνώριζε πολλὰ τοῦ χωρίου, διότι ἡ ἡλικία της ἠρίθμειτο κατὰ αἰῶνας. Οἱ γέροντες δὲν τὴν εἶδον νὰ μεγαλώσῃ, οὔτε οἱ νεώτεροι ἐκείνων. Γενεαὶ ἀνθρώπων παρήρχοντο, ἐνῶ αὕτη ἔμενεν ἡ ἴδια· ἐκείνων μὲν ἐλεύκαζεν ἡ κόμη, ἐνῶ αὕτη πάντοτε περιεβάλλετο ὑπὸ πρασιάς· ἡ μεγαλειτέρα ἐκείνων ἱστορία, παραβαλλομένη πρὸς τὴν παράδοσιν, ἥτις ὑφίστατο περὶ αὐτῆς, οὐδὲ τὸ πολοστημόριον δὲν ἦτο. Ἀπέναντι τῆς αἰωνιότητος ἦν μία ὥρα ὁ βίος ἐκείνων. Τούτου ἕνεκα δεισιδαίμων σεβασμὸς κατεῖχε πάντας πρὸς τὴν φηγόν, ὅχι διότι ἦτο καλοκαμωμένη, τούναντίον ρωγαμὰ ἐπιμήκεις διέσχίζον τὸν κεκυρτωμένον φλοιὸν της· ὁ κορμὸς της παρῖστα ἀπεξηραμένον μέτωπον, ἀλλὰ τὸ ἐπερχόμενον ἔαρ ἡκτινοβόλει ἐπὶ τοῦ ἐκατοντούτου, εἰς δὲ τὸ γῆρας τοῦτο ἀπετυποῦτο ἡ μεγαλοπρέπεια. Κισσώδης μανδύας ἠπλοῦτο περὶ τὸν φλοιὸν μέχρι τῆς ἀμαυρᾶς κορυφῆς της, οἱ πλησιέστεροι κλώνες συνέπλεκον τοὺς στεφάνους των, ἐνῶ ὑπὲρ τὴν ὁδὸν ἐξετείνοντο μεγαλοπρεπῶς οἱ κλάδοι, ὡσεὶ ἔμελλον νὰ εὐλογῶσιν. Πάντοτε γόνιμος ἡ γραῖα, πάντοτε νεάζουσα, ἔσειε κατὰ τὴν

διεύθυνσιν τῶν τεσσάρων ἀνέμων τοὺς βλαστούς, ὁ δὲ ἥλιος ἐπὶ τῶν κλαδίσκων της ἐπέχεε τὴν ραδινὴν λαμπρότητα μειδιάματος.

* *

Ἡ ἐπιβάλλουσα ἀπλότης αὐτῆς ἐπέβαλε σέβας. Ἐν αὐτῇ διεωράτο ὁ προστάτης ἀρχων· τοῦτο δὲ διότι τὸ δένδρον ἐν τισὶ ὑπέριον ἐστὶ τοῦ ἀνθρώπου· μάτην ὁ νάνος τεντόνεται πρὸ τοῦ γίγαντος. Τὰ φύλλα του μακρότερον ἀτενίζουσιν ἢ οἱ ἡμέτεροι ὀφθαλμοί, πανταχόθεν ἐπιχέει τὴν ζωογόνον αὔραν, ἀλλ' ἐνῶ τὰ πάθη ἐλαττοῦσι τὸν μὲν, ὁ γενναῖος χυμὸς διατρέφει τὸν ἕτερον. Ὁ μὲν πρῶτος ἐξαφανίζεται πολλάκις πρὶν ἢ σημάνῃ ἡ ὥρα τῆς φρονήσεώς του, τὸ δεύτερον ὅμως τηρεῖ ἐν ἑαυτῷ τὰ τοῦ παρελθόντος μαθήματα. Τὸ δένδρον οὐδέποτε ἔχει τοῦ ἀνθρώπου ἀνάγκην, ἀλλ' οὗτος δὲν παύεται ζητῶν βοήθειαν ἀπὸ τοῦ δένδρου, ἀπὸ τῆς ἡλικίας, καθ' ἣν χρειάζεται τὸ διὰ τὴν κοιτίδα του ξύλον μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὑπνώττει μεταξὺ τῶν τεσσάρων σανίδων τοῦ φερέτρου του.

Ἡ φηγὸς τοῦ χωρίου ὑπέφερε τοὺς μηκτηρισμοὺς ἐνὸς σοφοῦ, ὡς λέγουσι. «Ἐἰμὶ βασιλεύς», ἐφώνει οὗτος, «ἐνῶ σὺ ἀπλοῦν τι ἀντικείμενον εἶσαι». Ἡ φηγὸς πῶς νὰ τῷ ἀποκριθῇ; Ἀφῆκε τὸν ὑπερόπτην σοφὸν νὰ τοποθετηθῇ ὑφ' ἑαυτὴν καὶ ν' ἀναπτύξῃ τὴν ἀνθρωπίνην ἐπιστήμην του, ἠρκέσθη δὲ μόνον νὰ ριξῇ ἐπ' αὐτοῦ λεπτὸν ξηρὸν κλάδον. Ἄλλο τίποτε. Ἐκ τῆς πτώσεως τούτου αἱ δίοπτραί του συνετρίβησαν, ὁ δὲ ἀνήρ οὐδὲ κἂν τὴν ἐπὶ τῶν χαρτίων του ξένην γνῶμην ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ. Χωρικός τις ἐκείθεν διερχόμενος τῷ ἠρώτησε τί ὥρα ἦτο· ἀλλὰ τὸ ξηρὸν τεμάχιον τοῦ ξύλου προσέπεσεν ἐν τῇ πτώσει του ἐπὶ τοῦ ὥρολογίου του, ὅπερ ἐσταμάτησε. «Δὲν ἤξεύρω», εἶπεν ὁ σοφός· ὁ χωρικός τότε ἔτεινε τὴν χεῖρα. Τὸ δένδρον διὰ τῶν μηχανομένων κλάδων του ἐσημίονεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὴν ὥραν.

Ὁ ἀληθὴς σοφὸς ἦν τὸ δένδρον.

* *

Πολὴ καλὴ ἦν ἡ τοῦ προαστείου φηγός. Ἀμα ὁ Ἀπρίλιος ἔσπειρε τὰ πρῶτα ἀνθη ἐν τῇ ἀναπρασινοζούσῃ χλόῃ αὕτη συνεκάλει παρ' ἑαυτὴν τὰ πτηνά. Ἡ βαλσαμώδης ὁσμὴ τῶν καλίκων της καὶ ἡ ἠδύτης τοῦ ψιθύρου της ἐκάλουν εἰς ἀπόλαυσιν τῆς ἑαρινῆς τέρψεως, οἱ βλαστοὶ αὐτῆς ἦσαν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν νέων ἐρώτων. Ἡ κίσσα ἔκτιζε τὴν φωλεάν της ἐπὶ τοῦ κλάδου, ὁ δὲ σπίνος ὑφαίνε τὸ βρῦον καὶ τὸν χνοῦν ἐπὶ ἀδιοράτου ἀγρώστισι. Ἡ γηραιὰ φηγὸς ἐθεώρει τοὺς προσφιλεῖς αὐτῆς ξένους μετ' ἀρρήτου χαρᾶς καὶ περιεκάλυπτεν αὐτούς, ὅπως τοὺς εὐαρεστήσῃ διὰ νέου φυλλώματος. Τὸ ἄσυλον ἦν ἡσυχον, καὶ ὅμως αὕτη ἠγρύπνει. Οὔτε ὁ ἰεραξ, οὔτε τὸ ἐντομον ὑπετίμουν τὴν ἀξίαν τῆς ιδιότητός του αὐτῆς· ἡ ἀλώπηξ ἐγνώριζεν ὅτι ἡ φηγὸς ὑπερησιζέτο κάλλιον τὰ πουλάκια, ὡς ὁ ἀνθρωπος τὰς ὀρ-

νιθάς του και αντιπαρήχρητο και ἕτερα ἔτι ζῶα εὕρισκον ὅτι ἦν ἀκαμπτος εἰς τὰς ἀποφάσεις της καὶ τούτου ἕνεκα ἀπέφυγον τὰς πρὸς αὐτὴν σχέσεις, παρὰ τὴν στοργήν, ἣν ἐδείκνυε πρὸς τὰ παῖδια. Ἐὰν κἀνὲν τούτων ἀπεπειράτο ὅπως ἀναρριχηθῆ, αὕτη ἐξογκοῦτο, τὸν φλοιὸν της καθίστα ὀλισθηρὸν καὶ οὕτω ἐπιπτε τὸ ἀδιάκριτον εἰς τὰ ἀπαλὰ χόρτα. Ἄν ἡμπορεῖ κἀνεὶς μαθητῆς, ἃς ἐπέμενεν εἰς τὴν ἀπόφασίν του, τὸ δένδρον ἀμέσως ἀνέφυε κλαδίσκον ὀξύν, ἐσκόπευε τὸ πανταλόνιον, ὃ δὲ ἔνοχος οὐδὲν ἕτερον εἶχεν, ἢ τὴν φύγην μόλις δυνάμενος ν' ἀποκρύψῃ τὸν τῆς φυγῆς του μάρτυρα.

Τὰ εὐνοούμενα ὑπ' αὐτῆς ζῶα νῦ χαρίστων αὐτῆς διὰ τῶν σκιρτημάτων καὶ βελασμάτων αὐτῶν. Ἐφρόντιζε μὲν καὶ δι' αὐτὰ, ἀλλὰ δὲν ἐλησμόνει καὶ τοὺς χριστιανούς τοῦ χωρίου, τοὺς φίλους της. Ἡ πατρικὴ καρδιά γινώσκει νὰ διαμελιζέται. Εἰς πᾶσαν ὄραν ἐσκέπτετο καὶ δι' ἡμᾶς. Ποτὲ δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἔγερσιν τοῦ βοσκοῦ, ὅταν ἦν καιρὸς ἵνα τὰ πρόβατα βοσκήσωσι. Ἄν κανεὶς μεθυσμένος καὶ βραδύνας τὴν ἔλευσιν ἐζήτει ἔριδας, ἢ φηγὸς μας, καλλίτερον ἀπὸ κάθε ἀνθρώπου, τὸν ἔκαμνε νὰ παγῶνῃ ἀπὸ τρομάρα ἀπλώνουσα γιγαντώδεις σκιὰς ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης. Μὴ δὲν ἐγρηγόρει καὶ διὰ τὴν τιμιότητα τῶν κορασιδῶν;

Πολλὰι μητέρες οἰκογενειῶν τῆ εὐχαριστοῦσιν ἐπὶ τούτῳ κατὰ διάνοιαν σήμερον καὶ ἡμποροῦν νὰ τὸ ἀποδείξουν. Καὶ ἂν ποτὲ συνέβαινε κἀνὲν παληκορίτσο νὰ τὰ ταιριαζῆ μὲ κἀνένα ἐρωμένο του καὶ νὰ σφυκταγκαλιασθοῦν πίσω ἀπὸ τὸ χανδάκι ἢ φηγὸς τὰ κλαδιά της ἀμέσως ἐκινούσε μὲ τρόπον ὅστις ὑπὸ τῶν κατοίκων ἐνομιζέτο ὡς σημεῖον κινδύνου καὶ τότε τὰ ὑπ' αὐτῆς πτηνὰ καὶ ἰδίως αἱ κίσσαι ἐχαλοῦσαν τὸν κόσμον ἀπὸ τὰς φωνᾶς των' ἐν ἀνάγκῃ ἐμυκάτο ὑποκώφως ἀπὸ τῆς κορυφῆς μέχρι τῶν ριζῶν, τόσον πολὺ καὶ καλά, ὅστε ἐπὶ τέλους τὸ τρελλοκόριτσο ἐνόμιζεν ὅτι τὸ εἶδαν καὶ ἐνῶ ὁ ἐρωμένος της τῶκοπε λάσπη, ἐκείνη γύριζε πίσω ἔς τὴν καλύβην. Κἀποτε πάλιν ἂν τύχαινε ν' ἀφεθῆ κἀνὲν ραβασάκι ἔς τὸν κορμὸ της, τὸ ἔλεγε αὕτη ἔς τὸν ἀέρα καὶ ἐκεῖνος ἀμέσως τὸ ἔπερνε καὶ τῶριχνε μέσα σένα πλησιόχωρο ἔλος· ὅλοι οἱ γέροντες τὸ ἤξεύρουν καὶ τὸ διηγοῦνται.

Ἄλλ' ἂν καὶ πάντοτε κατεδίωξε τοὺς κακοὺς ἔρωτας τὸ δένδρον μας, δὲν ἔκαμνε ὁμως τὸ ἴδιο καὶ διὰ τοὺς πιστὰ ἐρωτευμένους, ὡς καὶ διὰ τοὺς πάσχοντας. Πολλὰ περὶ τούτου παραδείγματα ὑπάρχουσιν, ἀλλ' ἐν μόνον θὰ παραθέσωμεν. Ὅλοι τοῦ χωρίου ἐνθυμοῦνται τὸν Γιάννη ποῦ τὸν ἐφώναζαν ἔς τὸν καιρὸ του τὸν Μικρογιάννη. Ἦν εὐμορφὸ παιδί, φρόνιμο, γερὸ ἔς τὴ δουλειὰ καὶ δὲν ἴσχορποῦσε τὸν παρὰ του ἔς τῆς ταβέρνας ἦτο, τέλος πάντων, παληκάρι, καθὼς πρέπει. Ἄπὸ τὸν πλοῦσιον ὡς τὸν πτωχόν, ὅλοι τὸν ἔπαινοῦσαν καὶ τοῦ ἔκαμναν τραπέζια, δι' αὐτό, ἅμα ἔμαθαν ποῦ κάθε κυριακῇ ἐσυντρόφευε τὴν Τριανταφυλλιά μετὰ τὴν

ἀπόλυσι τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐκείνη ἔκαμῶνε γι' αὐτὸ ἔς τὸν δρόμον, ἔπηρε κ' ἔδωκε τὸ χωριὸν καὶ ἡ ὀμιλίαις τοῦ χωριοῦ γι' αὐτοὺς ἐγίνονταν. Αὐτὸ τὸ φρόνιμο παιδί, ἔλεγε, νὰ τὰ ταιριαζῆ μὲ μιά ξεμυαλισμένη Αἰ καλαὶ γλῶσσαι τοὺς συγχωροῦσαν, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ὑπόπτεισε τίποτε, γιὰτι θαροῦσε ἴσῃ τὸν ἑαυτοῦ του ὅλους. Τόσῳ τίμιος ἦτο, ὥστε δὲν ἡμποροῦσε νὰ πιστεῦῃ καμμιάν ἀπάτην, γι' αὐτὸ ψυχῆ καὶ σώματι παραδόθηκε ἔς τὸν ἔρωτά της, ἴσῃ νέος ποῦ μιά φορὰ ἔχει σκοπὸν νὰ κάμῃ ἔρωτα.

Ἡ Τριανταφυλλιά ὁμως ἐκύταζε συχνὰ ἴσῃν καθρέπτη της καὶ ὕστερα ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της ὅτι ὁ Μικρογιάννης ἦτο καλότυχος, μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἐνοοῦσε νὰ παίξῃ κάμποσον καιρὸ μαζὶ του.

Μετὰ τὸ συνειθισμένο κунηγητὸ καὶ κρυφτὸ τὰ ταιριαζάν ἴσῃν γερά, ὃ δὲ Μικρογιάννης γύριψε χαρὰ τὰ Θεοφάνεια, ἀλλὰ τὸ κορίτσι, ἐπειδὴ ἐσυλλογίστηκε τοὺς χοροὺς ποῦ θὰ ἔχανε τῆς ἀποκρηαῖς καὶ ὅλο τὸν χειμῶνα, ἔριξε τὴν ὑπόθεσιν ὕστερα ἀπὸ τὴν Πεντηκοστή. Ὅσῳ κ' ἂν λυπήθηκεν ἐκεῖνος, ἴσῃν τρελλὸς ποῦ ἦταν ἀπὸ ἔρωτα, συγκατένευσε καὶ θέλει καὶ δὲ θέλει φάνηκε πῶς εὐχαριστήθηκε. Ἐκείνη ὁμως τὸν καλομεταχειρίζετο. Μετὰ πολλὰ οἱ ἀρραβωνιασμένοι μας συνείθισαν νὰ ἔρχωνται κατῶ ἀπ' τὴν φηγὸν καὶ ἐκεῖ πιά νὰ τὰ λέν γλυκά - γλυκά. Αὐτὸς ἀνεστέναζεν, ἐκείνη γελοῦσε· ποῖὸ φοβιστάρης ἀπ' αὐτὴν ἦτο ἐκεῖνος. Τὸ δένδρον οὔτε τὸ φιλί τους κἀν ἔνοιωσε, τὸ παληκάρι συλλογιζότανε τὸ γάμο. Ναι μὲν τοὺς ἐσκίαζεν, ἀλλ' αὕτη ἦν ἡ ἀποστολή του διὰ τοῦτο εὐχαριστεῖτο· καὶ ὅταν τὰ δύο τρυγῶνιά μας ἠθέλησαν νὰ χαράξουν ἴσῃν φλοῦδά του ἐπάνω μιά καρδιά, τοῦτο δὲν ἀντιστάθηκε, ἀλλὰ μᾶλλον παραμέρισε τοὺς κλαδίσκους του, ὡς ἀπὸ χαμόγελο παραμερίζουν γεροντικὰ χεῖλη. Ἦρχονταν ἐδῶ κάθε βράδῳ ὁ Μικρογιάννης τίποτε ἄλλο δὲν ἐζήτοῦσε ἀπὸ τὸν παράδεισον τοῦ Θεοῦ. Μιά κυριακῇ ὁμως ἡ Τριανταφυλλιά δὲν ἐφάνηκε. Ἄλλὰ εἶχε πρόφασιν, γιὰτι ἔβρεχε. Μιά ἄλλη φορὰ πάλιν δὲν ἐκράτησε τὸν λόγον της, μιά μέρα μάλιστα ἦλιος, χαρὰ Θεοῦ, γύριψε καὶ τότε νὰ τὰ καταφέρῃ καὶ εἶπεν ὅτι τὸ ἀδέρφι της ἔβγαζε δόντια. Μιά μέρα πάλιν, τρίτη ἀπουσία· καὶ τότε πάλιν ἐπροφασίσθη. Μὲ τὸν καιρὸν ἄρχισε νὰ μὴ ὑπακούῃ καὶ ἂν κἀποτε πήγαινε, τὸ ἔκαμνε μὲ πολλὴ βία. Τὸ καῦμένο τὸ παληκάρι! Μολονότι τὸ δένδρον ἐχορήγει τὸν ψίθυρον τῶν φύλλων του καὶ τὸ κελάδημα τῶν πτηνῶν, ἡ καρδιά δὲν ἐκτυποῦσε πλέον, ἐνῶ ἡ Τριανταφυλλιά δὲν ἐνεφανίζετο κατὰ τὸ σῆμα. Αἱ γείτονες πλέον ἔχασαν τὴν ὑπομονὴν των καὶ μίαν ἡμέραν εἰς τὸν περίλυπον νεανίαν:

— Ὡς πότε παληκάρι θὰ ἦσαι βλάκας; τῷ εἶπον, ἡ ἀρραβωνιαστικὴ σου ἔδω καὶ δύο μῆνες τὴν βλέπομεν ποῦ τὰ χεῖ με ἄλλον.

Ὅταν τις ἀγαπᾷ εἶνε καὶ ζηλότυπος.

καταντᾷ ὠχροκίτρινος καὶ ὅλο παραμονεύει. Αἱ κακαὶ γλῶσσαι ἔλεγον τὴν ἀλήθειαν. Ἡ Τριανταφυλλιά εἶχε νέον ἐραστήν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὡς ἐκείνη, ξεμυαλισμένος καὶ δυσφημισμένος, δὲν ἐνοοῦσε νὰ γένεται λόγος περὶ γάμου. Ὁ ἀπατηθεὶς ἐκτυπήθη κατακαρδα. Ὡ Τριανταφυλλιά, εἰς ποῖαν μανίαν ὑπέκυψες, ὅστε νὰ μὲ καταστρέψῃς, ἔλεγε στεναζὼν ὁ ἀτυχῆς.

— Ὅχι, ἀπεκρίνετο ἡ φηγὸς, ἡ προδοσία τῆς Τριανταφυλλιάς δὲν πρέπει νὰ σὲ τρομάξῃ· τὸ ἐλάττωμα δὲνεῖνε ἀνίγμα. Γυνή, ὡς ἐκείνη, πάντοτε ἀγαπᾷ τὸν ἀγαπῶντα αὐτὴν, διότι μόνον εἶδωλον τῆς λατρείας της ἐαυτὴν θεωρεῖ. Ἡ καρδιά της λογικῆς δὲν διοικεῖ αὐτὴν. Μεθ' ἀπὸ τῆς χαρᾶς της ὅτι κάμνει τὸ ἔρωτα, ἀλλ' ἀδιάφορον μὲ ποῖον, ὡσάν ὁ μεθυσμένος, ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ὡς αὐτὸς πίπτει.

Τὸ δένδρον εἶχε δίκαιον. Οἱ πατέρες μας, οἱ ὅποιοι ἐγνώριζον νὰ τακτοποιῶσι μὲ γνώσιν τὰς ὑποθέσεις των, ποτὲ δὲν ἔλεγον ὅτι ἡ καρδιά εἶνε ἔνοχος εἰς ποταπὰς περιεργείας, ἀλλὰ περιωρίζοντο νὰ λέγωσιν ὅτι ὁ δεῖνα ἔχει τὸν διάβολον μέσα του, ἐνῶ σήμερον οἱ σοφοὶ μας λέγουσι τὰ τοιαῦτα ψυχολογίαν, ἴσως καὶ αὐτὸ εἶνε μία πολιτικὴ τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Μικρογιάννης ἔτρεξε νὰ καταφύγῃ ὑπὸ τὴν φηγόν, καὶ ἤρρισε νὰ μέμφηται αὐτὴν, διότι ἔβρεχε τὰς χιμαῖρας του καὶ ἐστέγασε τὸσάκις τὴν ὑποκρισίαν. Δυστυχῶς! καὶ ἡ γρηᾷ μας Φηγὸς πρώτη ἠπατήθη. Αἰφνης τὸ παληκάρι σηκώνεται ἀγριωμένον:

— Ἐδῶ, εἶπε, ἔς αὐτὸ τὸ μέρος ἐπίστευσα εἰς τὸν ἔρωτα, ἐδῶ θέλω ν' ἀποθάνω.

Ἐτοίμασε λοιπὸν σχοινί, ἔκαμε θηλειὰ καὶ ἐκρεμάσθη εἰς τὸν χαμηλὸν κλάδον τῆς ἐμπίστου του.

Ἡ φηγὸς λοιπὸν ἐχρησίμευσεν ὡς ἀγρόνη εἰς τὸ καλλίτερον παιδί τοῦ χωριοῦ! Τὸ στέλεχος της ἐρρίγησε καὶ δύο φύλλα ἔπεσαν εἰς τὸ ἔδαφος, κἀτῶ ἀπὸ τὴν κορυφὴν, ὡς δύο δάκρυα. «Πῶς; εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ φηγὸς, ὁ Μικρογιάννης ν' ἀποθάνῃ, μάλιστα δι' ἐμέ». Δὲν ἡμπόρεσε νὰ τὸ ὑποφέρῃ, ὅθεν ἐθραύσθη εὐθὺς ὁ κλάδος, ὁ καλλίτερος ὅλων τῶν λοιπῶν τοῦ δένδρου. Ὁ ἀπηλιπισμένος τότε κατεκάθισεν ἐπὶ τῆς χλόης, ὅτε δὲ ἐνύκτωσε, τὸ δένδρον διὰ τῆς δρόσου του τὸν ἐζωογόνησε.

Ποτὲ δὲν ἀποπειροῦται κανεὶς δύο φορὰς ν' αὐτοκτονήσῃ. Τὸ παληκάρι ἀπεφάσισε καὶ ἔγεινε στρατιώτης, ὅστε νὰ καταπνίξῃ τοὺς στεναγμούς του εἰς τὸν κρότον τῶν κανονίων.

Ἐνῶ δὲ διέτρεχε τὰς χώρας ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς, ἀφηνε τὴν Τριανταφυλλιάν ὃ διαφθορεὺς ἐραστής της. Τὸ ὄνειδος τοῦ παρόντος τὴν ἔκαμνε νὰ λυπηταὶ διὰ τὸ μέλλον. Ἠναγκάσθη νὰ ἐνθυμηθῇ τὸν Μικρογιάννην, ἡ ὑπερηφάνειά της ἐκεῖ τὴν ἔσπερχεν· ἐπειδὴ δὲ ἦν πιστὴ εἰς τὸ σῆμα τῶν ψευδολογιῶν, ἐνόμιζεν ὅτι θὰ κατορθώσῃ κατὶ τι. Ἐνίοτε ὑποκύπτουσιν

εις την ανάγκην, ἣν οἱ δυστυχισμένοι αἰσθάνονται πρὸς μετάνοιαν, κατέφευγεν ὑπὸ τὴν φηγὸν καὶ ἔκαιε.

Ὅταν ὁ Μικρογιάννης ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ στρατιωτικὸν μὲ τὴν ἀφασί του μέσα ἔς τὸν τενεκὲ καὶ μὲ πόδια χωματιασμένα, ἐστάθηκε ἔμπρὸς ἔς τὸν παλαιὸν του φίλον, τὴν φηγὸν, εἶδε τὸν κλάδον ριγμένον ἐκεῖ πλησίον, ὅστις εἶχε σπάσῃ τότε διὰ τὴν σωθῆ αὐτὸς καὶ εὐλαβῶς ἀπεκαλύφθη, κρατῶν δὲ τὸ πιλίκιον ἀνὰ χεῖρας ἴστατο.

— Ὡ! σὺ ἐδῶ! σὺ ἐδῶ! ἀνεφώνησεν ἡ τῆς νεότητος μνηστὴ πίπτουσα εἰς τὰ γόνατα.

Ὁ στρατιώτης δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ κραυγὴν ἐγωνίας.

— Τριανταφυλλιά, σύ!

— Ναί, ἐγὼ! δυστυχῆς ἐγὼ σὲ ἀνέμενον, Ἰωάννη, σ' ἐπρόδωσα, ἀλλ' ἐτιμωρήθη, συγχώρησέ με.

Ὅλαι αἱ ἀνεκμνήσεις τοῦ παρελθόντος ἔρωτος, ὅλαι αἱ ψευθεῖσαι ἐλπίδες, ὅλαι αἱ ὄρμαι τῆς συμπαιδείας ἀνεκινήθησαν ἐν τῷ βᾶθει τῆς καρδίας τοῦ ἀνθρώπου τούτου, τοῦ ἀγνοῦ θύματος ἤνοιξε τοὺς βραχίονας ὅπως δεχθῆ ἐν αὐτοῖς τὴν μετανοοῦσαν ἀλλ' ὅτε τὸ ὑπὸ ἐτέρων φιλημάτων μέτωπον κατέστη χλιαρὸν ὑπὸ τὰ χεῖλη αὐτοῦ, φρίκη ἀπερίγραπτος τὸν κατέλαβε. Ἐσπώξε τὴν Τριανταφυλλιά, τῇ ἔδειξε τὸ χωρίον διὰ τοῦ δακτύλου, ἀφοῦ δὲ ἔμεινε μόνος περιέσφιγγε τὸ ἀγκυπητόν του δένδρον καὶ κατέπεσεν.

Δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ ἐννοήσῃ οὔτε τὴν εὐτέλειαν τῆς συγγνώμης, οὔτε τὴν παρκαμθίαν τῆς λήθης· καθ' ἐκαστὴν δὲ ἐπανήρχετο ἰνα φέρῃ τὴν λύπην εἰς τὴν σκιὰν τοῦ πιστοῦ του φίλου.

Ἡμέραν τινα τὸ δένδρον δὲν τὸν εἶδεν ἐπανελθόντα, τὴν δὲ ἐπιούσαν οὐδὲν εἶδεν ἐκτὸς τεσσάρων χωρικῶν μεταδκινόντων εἰς τὸν ἀγρὸν τῆς αἰωνίου ἀνακλύσεως.

Ἡ Τριανταφυλλιά ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης δὲν τολμᾷ νὰ περᾶσῃ μετὰ τῶν ἐραστῶν τῆς πρὸ τῆς φηγοῦ ἢ θλίψις τῶν κλάδων δύναται νὰ τὴν κάμῃ νὰ ἐρυθριάσῃ.

Ὁ φύλαξ τοῦ χωρίου, ὁ προστάτης του, ἡ φηγὸς δὲν ὑπάρχει πλέον. Οἱ κάτοικοι τοὺς ὁποίους τοσοῦτον ἠγάπησε τὴν ἀπέκοψαν. Οἱ ἄνδρες τὴν ἔκοψαν ἰνα ἐγειρωσιν εἰς τὴν θέσιν αὐτῆς οἶνοπωλεῖον. Ὁ κορμὸς τῆς ἐστέναξεν, ἡ κορυφή τῆς ἐκυλίσθη εἰς τὴν λάσπην τοῦ δρόμου, οἱ ξυλοσχίσται ἐσκόρπισαν τὴν κόνιν τῆς εἰς τὸν ἀέρα, δὲν ὑπάρχει πλέον. Οἱ μεγαλείτεροι τῶν κλάδων τῆς ἐπλήρωσαν τὰ κάρρα, ὁ δὲ Φίλος, καλὸς ἔτι καὶ μετὰ θάνατον καὶ μετὰ τὴν ἐκκοπὴν του ἔκλινε τὰ τελευταῖά του μέλη μέσ' τῇ γωνίᾳ διὰ νὰ θερμανθῶσιν ἀνθρώποι ἐν τῇ ἐποχῇ τῶν χιόνων.

Ὅτε δὲ εἶχεν ἀναφθῆ τὸ πῦρ ἠκούσθη τελευταῖος τριγμός, ὅπερ ἐσημαίνειν ἀποχαιρετισμόν, μακρὰ ὑποκύκνος γλῶσσα ἠγέρθη, φλόξ ἐναέριος καὶ μυστηριώδης ἥτις ἐλικουσιδῶς ἐξώρμα, ἦν ἡ ψυχὴ τῆς φηγοῦ ἀφιπταμένη.

Ἡ τοῦ χωριοῦ φηγὸς, παιδίον, ἐπανε-

λαβε μετὰ μακρὰν παύσιν ὁ Γέρω-Μανώλης, εἰς κανένα κακὸν δὲν ἔκαμε· καλὴ ἐν τῇ θλίψει ὡς καὶ ἐν τῷ θανάτῳ ὑπῆρξε, τὸ τοῦ Θεοῦ αἶδιον φῶς ἐνυπῆρχε, εἰς τὸ δένδρον τοῦτο. Δύναται κανεὶς νὰ εἴπῃ τὸ αὐτὸ καὶ πρὸ τῆς σποδοῦ ἐνὸς ἀνθρώπου;

Ταῦτα εἶπεν ὁ γέρον. ἡμεῖς δὲ εὐχαριστήσαντες αὐτὸν ἀπήλθομεν μετὰ τὰς ποικιλίας ἐντυπώσεις, ἃς ἀπεκομίσκαμεν.

[ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ]

Δ. Γ.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κυρίας Ζωῆν Π. Ἀλιβιζάτου, Μελομένην Βάμβα, Ἐλένην Βούλγαρη, Καν Στασινοπούλου, Μαρῖαν Κοκκίλη, Χαρίκλειαν Δ. Παρασκευᾶ, Διαμαντίναν Φραγκοπούλου καὶ κκ. Ἰω. Σ. Γαλάτην, Γ. Γερασμίδην, Θεόδ. Πρωτοπαπᾶν, Γεώργ. Πανταζόπουλον, Ἀστέριον Σγουρόν, Ἰω. Λ. Φωκᾶν, Ἀνδρέαν Μποσόνην, Γεώργιον Μαράτον, Ν. Μ. Τρίκαρον, Μ. Γ. Λοβέρδον, Μοσχολέοντα Πανᾶν, Νικ. Μ. Χαριτάτον, Π. Μακροκέφαλον, Παναγῆν Δ. Ἰγγλέσην, Γεράσιμον Μ. Στελακάτον, Σπυρ. Μ. Κλαδᾶν, Ἰερώνυμον Κονιδάρην καὶ Σπ. Γιαννουλάτον, ἱατρὸν. Συνοδοματῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

ΤΟΙΣ ΚΚ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙΣ ΗΜΩΝ

Εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἡμετέρου Περιοδικοῦ, τοῦ πρὸ ἐξαετίας ἤδη τακτικῶς καὶ ἀνελλιπῶς ἐκδιδομένου, γνωστοτάτου δὲ καὶ ἀγκυπητοῦ καταστάτος εἰς τὸ ἀπανταχοῦ ἑλληνικὸν κοινόν, πρόκειται νὰ ἐπέλθῃ μεταβολὴ καὶ ἀντὶ τῶν δύο καθ' ἑβδομάδα φύλλων, κατὰ Πέμπτην δηληδὴ καὶ Κυριακὴν, θὰ ἐκδίδεται ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς εἰς 16 σελίδας κατὰ Κυριακὴν. Εὐτυχῶς ἡ μεταβολὴ αὕτη εἶνε ἐπὶ τὰ κρείττω, ὑπαγορεύεται δὲ ἐκ λόγων ριζικῆς βελτιώσεως καὶ μεταρρυθμίσεως, ὡς θὰ κρίνωσιν οἱ ἀνγνώσται. Θέλοντες ν' ἀποφύγωμεν τὴν μονοτονίαν, ἥτις ἠδύνατο διὰ τοῦ χρόνου νὰ προκύψῃ, ἐκ τῆς συνεχοῦς ἀναγνώσεως ἔργων ἀποκλειστικῶς ἀναγομένων εἰς τὸν κύκλον τοῦ μυθιστορήματος καὶ τοῦ διηγήματος, ἀπεφασίσκαμεν νὰ εἰσπαύωμεν εἰς τὸ φύλλον μας τερπνοτέραν καὶ ὑγιειντέραν ποικιλίαν διὰ τοῦτο εἰς τὸ ἐξῆς θὰ δημοσιεύοντι εἰς αὐτὸ καὶ περιηγήσεις περιεργόταται καὶ περιγραφαὶ ξένων καὶ ἀγνώστων χωρῶν καὶ ἐκθέσεις δραματικῶν ναυαγίων καὶ διηγήσεις θρησκευτικῆς πλήρεις ἐνδιεφέροντος καὶ παντοῖα ἄλλα εὐχάριστος καὶ ἀξιανάγνωστος ὕλη. Ἡ προσθήκη αὕτη καὶ ἡ μεταβολὴ τῆς ὕλης δὲν θὰ πραγματοποιηθῇ ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ μυθιστορήματος, διότι ταυτοχρόνως τὸ περιοδικὸν ἡμῶν δὲν θὰ παύσῃ δημοσιεῖον πάντοτε δύο μυθιστορήματα καὶ διηγήματα ἀληθῶς ἐκλεκτά, τῶν μᾶλλον διηγερούμενων ξένων συγγραφέων.

Ἄλλ' ἡ μεταρρυθμίσις δὲν περιορίζεται ἕως ἐδῶ. Ἐπιθυμοῦντες ἕως τέλους νὰ πραγματοποιήσωμεν τὸ πρόγραμμα τὸ περιεχόμενον εἰς τὸ ρητὸν «τὸ τερπνὸν σὺν τῷ ὠρελίμῳ» πρόγραμμῳ, τὸ ὅποιον πολλοὶ μὲν ἐπαγγέλλονται, ἀλλ' ὀλίγοι κατορθοῦσι νὰ τὸ ἐκτελέσωσιν, ἰδού ὅτι εἰσπαύομεν καὶ νεωτερισμόν, τοῦ ὁποῦ ἡ χρησιμότης εἶνε ἀδικριλονείκητος. Κατὰ πᾶσιν δεκαπενθημερίαν θὰ δημοσιεύεται ἐν ἰδιαιτέρῳ στήλῃ εἰς τὰ Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα ἐπιθεώρησις σαφῆς καὶ λεπτομερῆς τοῦ Γυναικείου Συρμού, συνοδευμένη, ἔστιν ὅτε, καὶ ὑπὸ ὠραίας ὀλοσελίδου τοῦ συρμού εἰκόνας. Τοιοῦτοτρόπως ἡ φιλόκαλος οἰκοδέσποινα δὲν ἔχει ἀνάγκην ν' ἀνατρέξῃ εἰς εἰδικὰ ξένα περιοδικά, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἑβδομαδιαίου οικογενειακοῦ καὶ εὐχαρίστου ἀναγνώσματος τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων θὰ ἀρύηται καὶ τὴν ὠφέλιμον ταύτην γνώσιν.

Τοιοῦται εἶνε καὶ μεταρρυθμίσεις, ἃς εἰσάγομεν εἰς τὸ ἡμέτερον περιοδικὸν ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς. Οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται γινώσκουσιν ἐκ μακρᾶς πείρας ὅτι τὰς ὑποσχέσεις ἡμῶν τηροῦμεν ἀπρεγκλίτως, δύνανται δ' ἐπομένως νὰ εἶνε βέβαιοι ὅτι αἱ ἐπαγγελίαι αὗται θὰ ἐκπληρωθῶσιν ἀνελλιπῶς. Ἡμεῖς δὲ ἀφ' ἑτέρου μετὰ θάρρους χωροῦμεν εἰς τὴν ἐγκρίσιν τῆς ν' αἰς περιόδου τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, ἀκραδάντως πεποιθότες ὅτι ἡ γενναία ὑποστήριξις καὶ ἐνθάρρυνσις, ἣς ἀνέκαθεν ἔτυχε πρὸς τῷ δημοσίῳ τῷ ἡμέτερον περιοδικόν, δὲν θὰ λείψῃ αὐτῷ καὶ εἰς τὸ μέλλον.

Εἰς τὰ πρῶτα φύλλα τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων δημοσιεύθησονται:

- Ἑρωτικὴ Σελίς, ἠθικώτατον καὶ συγκινητικώτατον μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου συγγραφέως **Αἰμυλίου Ζολᾶ**.
- Ἡ Βρασιλιανή, δραματικώτατον καὶ μὲ ὠραίας ὀλοσελίδους εἰκόνας κοσμοῦμενον μυθιστόρημα ὑπὸ **A. Matthey**.
- Ἰσπανία, ὠραία καὶ μυγευτικώτατη περιήγησις εἰς τὴν ρωμαντικὴν ταύτην χώραν ὑπὸ δὲ **Ἀμέτις**.
- Ταξιδιον χάριν ἀναψυχῆς, ἀμερικανικὸν διήγημα.
- Κωνσταντῖνος Μαγδάνοβιτς, διήγημα.
- Σιδηροδρομικὸν Μυθιστόρημα, χαριστάτη σκηνή, ἐν ἣ μετὰ πνεύματος ὅλως κραισινού σκιαγραφεῖται ἡ εὐγενὴς καὶ κομψὴ γαλλικὴ κοινωνία τῆς ἡμετέρας ἐποχῆς.
- Τὸ Ψέλλιον, διήγημα.
- Κοινωνικαὶ Σελίδες, ἐκ τοῦ ἡμερολογίου πτωχοῦ σπουδαστοῦ.
- Ἡ δυσανάγνωστος ὑπογραφή, διήγημα.
- Τὰ ταξείδια τοῦ Νικολάου Φανιέν, διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.
- Ὁ Βουκόλακας, ἀντολικὸν διήγημα.
- «Τίς εἶ!» ἄλτ., διήγημα ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ.
- Εἰδύλλιον, διήγημα **Ἀλεξάνδρου Λουμᾶ**. κτλ. κτλ. κτλ.